† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 17 (38)
16-30 Noiembrie 1994

DIN SUMAR:

- Dreapta americană în ofensivă — Pag. 2
- Agresiuni ideologice antiromânești — Pag. 3
- „Valori" ale stângii: homosexualitatea — Pag.3
- Mitul exterminării evreilor — Pag. 6
- Asasinate comuniste în Bucovina — Pag. 5

Manifestaţie muncitorească anticomunistă organizată de Asociaţia „15 Noiembrie 1987" Braşov

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie creştină ortodoxă, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia naţională, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina naţional-democrată, aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.

MIŞCAREA MUNCITOREASCĂ ANTICOMUNISTĂ

Iaşi, 1919. „În camera din str. Alecsandri nr. 1 amenajată cu bănci de lemn curând făcute, am găsit un om de vreo 40 de ani. Stătea la o masă, posomorât şi aspru, aşteptând să se adune lumea pentru consfătuire. Un cap mare, nişte braţe puternice, pumni grei, statură mijlocie. Era Constantin Pancu, preşedintele Gărzii Conştiinţei Naţionale. M-am prezentat spunându-i că sunt student şi că doresc să fiu primit ca soldat în Gardă. M-a primit..."

Un student naţionalist se înscria în cea dintâi formaţiune organizată de luptă împotriva bolşevismului. Pornind de aici, studentul avea să devină liderul de netăgăduit al celei mai puternice organizaţii anticomuniste din istoria României. Prima etapă a luptei sale antibolşevice o evalua în aceşti termeni: *„Este incontestabil că Garda Conştiinţei Naţionale a înălţat într-un moment critic conştiinţa naţională a românilor într-un punct de importanţă ca acela al Iaşilor şi a aşezat-o ca o barieră în faţa valului comunist".* „Momentul critic" era dezordinea generală declanşată de revoluţia bolşevică din URSS, amplificată în Moldova de opţiunea incredibilă a multor intelectuali ieşeni. Profesorul Petre Bujor, purtător de cuvânt al unei grupări universitare majoritare, nu se sfia să anunţe ritos în plin Senat al Universităţii din Iaşi: „Lumina vine de la Răsărit!". „Luminarul" era, evident, V. I. Lenin.

Constantin Pancu, întemeietorul Gărzii Conştiinţei Naţionale, nu era un intelectual. Era un simplu meseriaş, un muncitor, caracterizat lapidar dar elocvent de studentul de atunci: *„Un suflet şi o conştiinţă clar românească. Îşi iubea Ţara, Armata, Regele. Un bun creştin".*

Dincolo de importanţa certă ca reper istoriografic în evoluţia luptei româneşti anticomuniste, fragmentele selectate îşi dezvăluie, astăzi mai mult ca oricând, relevanţa şi semnificaţia specială. Un punct de plecare se fixa atunci în istoria luptei românilor. O traiectorie glorioasă porneşte din anul de graţie 1919 şi se cere adusă la împlinire astăzi, după peste 70 de ani, în condiţii de o dramatică asemănare. *Garda Conştiinţei Naţionale a fost prima formaţiune organizată de luptă anticomunistă din România, întemeiată şi compusă în covârşitoare majoritate din muncitori.* Corneliu Codreanu – studentul Facultăţii de Drept – şi-a făcut ucenicia acolo. Mesajul l-a preluat şi l-a transmis tineretului român, strângând în jurul său faimoasa „generaţie de la '22".

Iată marea şi tulburătoarea lecţie a anilor '20: studenţimea română, prin conducătorul ei, a învăţat formula organizată de luptă împotriva comunismului, de la muncitorul Constantin Pascu şi a sa Gardă a Conştiinţei Naţionale, prima organizaţie care a doborât drapelul roşu comunist de pe o fabrică românească, aşezând în loc drapelul naţional!

•

Braşov, 15 Noiembrie 1987. *„Încă nu parcursesem nici jumătate din Calea Bucureşti, când cei care scandau binecunoscutele lozinci: „Vrem mâncare la copii!", „Vrem lumină!", „Vrem căldură!", „Vrem banii înapoi!", nu mai erau doar câteva sute, erau câteva mii. Era ceva impresionant. Coloana oamenilor de la Steagul Roşu, îmbrăcaţi în salopete, era protejată de o uriaşă masă de nemulţumiţi. Prin dreptul Spitalului Judeţean, din mulţime, cineva a dat tonul la „Deşteaptă-te, române!".*

Acesta a fost semnul descătuşării oamenilor care au uitat de tot ce strigaseră mai înainte şi aproape incredibil au lăsat să iasă din piepturile lor pline de obidă două lozinci cu forţa unei ghilotine neîndurătoare: «Jos Ceauşescu!», «Jos comunismul!»."

Sunt cuvintele d-lui Gavrilă Filichi, ce descriu manifestarea muncitorilor braşoveni de la Steagul Roşu. Revolta spontană s-a transformat atunci într-o mişcare răspicat anticomunistă. Nu *proletarii* protestau atunci, cerând drepturile „clasei" lor, ci muncitorii: *români*, care s-au ridicat împotriva sistemului comunist antinaţional intonând „Deşteaptă-te, române!". S-a infirmat glorios – la fel ca în 1919! – un principiu esenţial al socialismului: „Muncitorii nu au patrie". **Muncitorii au patrie** şi în numele ei se pot ridica şi pot lovi năprasnic. La 15 noiembrie 1987, muncitorii s-au ridicat – iarăşi! – împotriva sistemului ce pretindea că îi reprezintă.

Deloc întâmplător deci, mişcările protestatare colective de după lupta armată anticomunistă din 1944-1960 s-au zămislit tocmai în mediul muncitoresc; momentul culminant derulându-se la Braşov, la 15 noiembrie 1987. Intervalul 1919-1987 închide un traseu pe care istoriografia românească l-a ignorat. *Este istoria mişcărilor muncitoreşti anticomuniste.*

•

În condiţiile unei Românii supuse celui mai crâncen regim de exterminare, muncitorii au dat tonul protestelor colective. În 1989 şi după aceea, a venit rândul tinerilor să se aşeze în fruntea luptei organizate împotriva a tot ce înseamnă arsenal bolşevic aruncat împotriva poporului român: operă sistematică şi violentă de distrugere a conştiinţei naţionale şi creştine.

Astăzi, în faţa ofensivei devastatoare a politicianismului internaţionalist, în faţa stângii revopsite în toate culorile, vom reclădi pas cu pas unitatea tuturor forţelor naţionale. Studenţii – tineretul în general – şi muncitorii nu se pot găsi alături doar în modeste şi ineficace acţiuni sindicale. Ei nu se pot uni cu adevărat decât sub umbra eternă a două idei: ideea naţională şi ideea creştină. Comandamente care i-au unit încă din 1919 împotriva comunismului şi care îi vor uni şi de acum înainte.

Lupta împotriva comunismului, împotriva politicianismului şi a exploatării sălbatice – indiferent de forma pe care o capătă la un moment dat – nu este apanajul vreunui segment al societăţii româneşti. Unei agresiuni împotriva naţiunii trebuie să-i răspundă naţiunea întreagă.

Singura formulă care asigură protecţia românilor – indiferent de profesie sau „categorie socială" – este aşezarea răspicată şi definitivă sub steagul luptei naţionale.

Dan DUNGACIU

La luptă, muncitori!

În trudă ne-am zbătut şi-n umilinţă,
Tiranii pâinea ne-au luat...
Destul ne-am îndeştat în suferinţă,
Cu Neamu-ntreg am sângerat!...
Din greu şi aspru vuiet de ciocane,
Încovoiaţi de foame şi nevoi,
Din zgură de furnale şi cazane
Flămânzi ne ridicăm şi goi.

Din fabrici, din uzine şi din mină,
Din tolul beznelor adânci,
Am izbucnit, năprasnic, spre lumină
Ca o năvală grea de stânci.
Călcăm cu paşi de flăcări spre Dreptate!
Pe drum de foc şi cer izbăvitor!
Un clopot sfânt în pieptul nostru bate,
S-aprind pe umeri aurori...

La luptă, muncitori!
Zidari de veacuri viitoare,
Cu frunţile în soare
Ne-nălţăm biruitori!

Radu GYR

Anul III Nr. 17 (38)
16-30 Noiembrie 1994

CRONICA EVENIMENTELOR POLITICE

Dincolo de scandalul de la Banca Naţională

În ultimele zile, mai vechiul conflict dintre anumite sectoare ale actualei Puteri şi BNR a luat o nouă turnură. Iniţial fuseseră critici mai mult sau mai puţin explicite la adresa Băncii Naţionale sau a guvernatorului ei, Mugur Isărescu. Acum însă, s-a trecut la un atac frontal, atât asupra lui Mugur Isărescu, cât şi asupra întregii conduceri a Băncii (dnii Soare, Ghizari etc.). Astfel, în presă a apărut o ştire-bombă: în urma a cinci controale succesive, Curtea de Conturi ar fi înaintat deja două dosare Parchetului General în care întreaga actuală conducere a Băncii Naţionale, în frunte cu domnul Mugur Isărescu, este acuzată de încălcarea legii, de deturnare de fonduri şi chiar de favorizarea unei firme germane la care tatăl domnului Isărescu este ataşat prin interese de afaceri. În actuala fază a scandalului este încă greu de apreciat ce anume va rămâne în picioare din toate aceste acuze. Judecând însă după cele publicate de presă, după sursa documentelor respective – Curtea de Conturi –, este neîndoielnic că în spatele fumului se află totuşi un foc destul de serios...

În imediat însă, politic contează câteva aspecte.

Primul – actualul atac coincide cu discutarea raportului BNR în Parlament, consumată în 8 noiembrie. Mai mult, actualul atac pare a fi – prin duritatea sa şi prin natura documentelor scoase în faţă – un ultim efort înaintea unei iminente infirmări a domnului Isărescu. De ce asemenea eforturi? Evident, actualul atac coincide şi cu ofensiva susţinută a Guvernului Văcăroiu asupra a două instituţii-cheie în economia românească: Banca Naţională şi Fondul Proprietăţii de Stat. Cum se ştie, conform legii Băncii Naţionale din 1991, banca emitentă a României este autonomă. Guvernul nu poate interveni, peste capul domnului Mugur Isărescu, pentru a stabili – să spunem – ritmul în care trebuie să lucreze tiparniţa de bani.

În atenţia braşovenilor

Prietenii care doresc să afle mai multe despre Mişcarea Pentru România sau să contribuie la organizarea ei se pot întâlni cu membrii Grupului „Avram Iancu" al MPR în fiecare zi lucrătoare, între orele 14-17, la sediul din Braşov, str. Grădinarilor nr.15 (lângă cinematograful „Arta").

Căci unul din obiectivele autonomiei Băncii Naţionale este tocmai menţinerea sub control a inflaţiei printr-o pârghie exterioară guvernului şi deci independentă de acesta. Aşa fusese şi înainte de război, în România Mare; aşa este şi azi în mai toate ţările cu economie de piaţă dezvoltată. O preluare de către Guvern a controlului asupra Băncii Naţionale ar fi un pas înapoi spre vechiul tip de economie centralizată. Iar un atare pas ar presupune două lucruri: o modificare drastică a actualei legi a Băncii Naţionale, dar şi o modificare drastică a politicii economice şi financiare dusă oficial de guvernul Văcăroiu. Este clar că nu se poate obţine aşa ceva, în mod direct. A schimba legea Băncii Naţionale ar fi un semnal incontestabil de viraj spre ce fusese odată. Lucru greu de conceput, dacă ne gândim la relaţiile de dependenţă dintre România şi Fondul Monetar Internaţional, în prezent. În plus, un vot în actualul Parlament pe această temă ar fi favorabil autonomiei Băncii Naţionale, căci opoziţia actuală ar vota solidar cu reformiştii din tabăra Puterii. Prin urmare, numai calea indirectă rămânea practicabilă. Ceea ce s-a şi făcut! Nu ne îndoim că în condiţiile corupţiei deşănţate de azi, se va fi putut găsi ceva atacabil în activitatea d-lui Isărescu, tatăl. După cum, nu ne îndoim că pe fondul unei devalorizări de o sută de ori a monedei naţionale se pot găsi destule capete de acuzare împotriva guvernatorului Isărescu. Din toate aceste documente înaintate deja Parchetului General de pe lângă Curtea de Conturi, rezultă o presiune formidabilă asupra întregii conduceri a BNR. Ne-am fi putut aştepta ca totul să funcţioneze; şi, cu o conducere mai maleabilă, BNR să se plieze cererilor actualului Guvern fie pentru a pune în lucru maşina de bani, fie pentru a admite credite mai ieftine! Aşa cum arătam recent în aceste pagini, preluarea controlului (fie şi indirect) asupra Băncii Naţionale şi/sau asupra Fondului Proprietăţi de Stat ar reprezenta o mişcare esenţială spre recentralizarea economiei româneşti, cu un pas mai devreme însă, în cadrul unui sistem economic oficial bisectorial.

Al doilea lucru remarcabil este însă deznodământul luptei din Parlament la discutarea raportului Băncii Naţionale, unde domnul Isărescu – contrar calculelor hârtiei – a câştigat cu brio bătălia! Atu-ul domnului Isărescu a fost... preşedintele Iliescu! În ciuda datelor extrem de nefavorabile domnului Isărescu publicate de presă, preşedintele Iliescu a găsit cu cale să declare: „Îmi pare rău că ele (acuzele, n. n.) vin într-un moment nepotrivit şi nu am sentimentul că au bază temeinică". În plus, preşedintele îşi exprimă: „întreaga încredere în activitatea şi profesionalismul" conducerii Băncii Naţionale. Sigur, momentul este „nepotrivit" pentru că treaba coincide cu vizita domnului Watson de la FMI, la Bucureşti; dar şi cu discuţia, menţionată mai sus, în Parlamentul României. Numai că aici nu era loc de „potrivit sau nepotrivit", ci de cu totul altceva: „este adevărat sau nu conţinutul acelor documente?"!!... Aşadar, victoria domnului Isărescu asupra adversarilor săi din cadrul actualei puteri se datorează însuşi preşedintelui Iliescu! Degeaba cere PUNR în Parlament „bani mai ieftini" (adică dobânzi mai mici), degeaba cere PRM în Parlament „trecerea BNR sub controlul Guvernului"! Aceste două partide, fie sunt foarte departe de a fi priceput realitatea, fie sunt simple voci angajate cu ora pentru a rosti „un rol" sau altul pe scena din dealul Mitropoliei! Dacă ar fi fost însă cu adevărat nişte partide de sine stătătoare, ar fi avut ocazia să arate ce vor şi ce pot într-adevăr!...

Să ne întrebăm, însă, de ce domnul Iliescu a luat atât de prompt şi de riscant – judecând după natura documentelor incriminatoare – apărarea domnului Isărescu? Credem că, în primul rând, cel puţin în ultimul an, Banca Naţională şi-a îndeplinit politica convenită cu guvernul şi sintetizată în aşa-numitul „punctaj" cu FMI. Respectiv, inflaţia a scăzut cu circa 70-80%, rezervele valutare s-au reconsutuit (plecând de la zero) la un nivel dublu faţă de cel convenit, balanţa comercială s-a pozitivat pe primele zece luni, în 1994. În al doilea rând însă, domnul Isărescu este foarte agreat la FMI! Iar preşedintele României, în actualul vid de personalităţi, se simte la largul lui în politica internă. El îşi domină cu uşurinţă şi aliaţii, dar şi adversarii! Problemele unui preşedinte ca domnul Iliescu se află pe plan extern, unde atenţia care i se acordă este încă sub cea pe care ar presupune-o rangul său de şef de stat! Or, prezervarea unui om de genul lui Mugur Isărescu, cu bună presă la Washington şi cu intrări excelente în lumea financiară, devine extrem de logică într-un atare context. În sfârşit, şi cu aceasta credem că ne apropiem cel mai mult de adevăr, nu este exclus ca întreaga afacere să fie dozată chiar de la palatul Cotroceni! Unii atacă, publicând în presă fel şi fel de materiale; alţii atacă în Parlament; numai de la Cotroceni vine un sprijin ferm, chiar în ultimul moment! Oricum ar fi stat lucrurile în realitate, după actualul episod, domnul Mugur Isărescu iese extrem de îndatorat preşedintelui Iliescu. De-acum – oricât de autonomă ar fi BNR prin lege – cuvântul domnului Iliescu va avea un plus de greutate la Banca Naţională: că va fi nevoie de maşina de bani, că va fi nevoie de credite mai ieftine!... Şi, nu ne îndoim, va fi al naibii nevoie şi de una şi de alta, tocmai pentru că între politica financiară a Băncii Naţionale (cu rezultatele arătate mai sus) şi cea a guvernului, în planul economiei reale, nu a existat nici o legătură! Altfel spus, în economia reală s-au întâmplat prea puţine lucruri, iar „anestezia" oferită de politica Băncii Naţionale este pe sfârşite. Presiunile salariale vor împinge ochii tuturor spre tiparniţa de bani, iar dobânzile, încă mari pentru întreprinderile falimentare de stat, vor împinge ochii tuturor spre credite ieftine! Ceea ce ar închide cercul vicios! Numai că, vorba românului, unde e vorba de bani, nici Dumnezeu nu poate prea multe.

Spre o criză internă în PNŢ–CD?

De mai bine de cinci luni, Corneliu Coposu, preşedintele PNŢ–CD, se află în Germania pentru îngrijirea sănătăţii. Natura bolii – o operaţie la plămân vizând un abces pulmonar – dar şi vârsta domniei sale explică cu uşurinţă lipsa sa îndelungată din ţară.

Într-un interviu oferit de dl Raţiu unui cotidian bucureştean, el a ridicat chestiunea alegerii „unei alte persoane, mai active" în fruntea PNŢ–CD. Dânsul are în vedere, desigur, chestiuni de ordin practic din activitatea PNŢ–CD, care se resimte de pe urma unei atât de îndelungi absenţe a d-lui Coposu.

Până aici, nimic anormal. Ceea ce surprinde [...] este poziţia publică luată de dl Diaconescu, [...] într-o declaraţie pentru Mediafax, respinge [...] „inoportune" declaraţiile d-lui Raţiu!

Aici este mai mult decât o simplă deosebire [...] vederi între doi fruntaşi ai aceluiaşi partid. Însuşi [...] Raţiu lasă să se înţeleagă că poziţia dsale [...] împărtăşită şi de alţi colegi din conducerea PNŢ–CD. Şi aprecierile d-lui Raţiu ni se par pertinente. Că aici este vorba de mai mult decât de o simplă conjunctură de sănătate a d-lui Coposu. Aici [...] vorba de o mai veche tară a PNŢ–CD, şi anume *vârsta foarte înaintată a conducerii sale!*

Mai devreme sau mai târziu, această problemă neglijată din falsă pudoare se va răzbuna! De [...] PNŢ–CD are un aspect tot mai anchilozat, [...] special în Parlament, unde ne-am fi aşteptat la mai mult din partea celui mai mare partid [...] opoziţie! Apoi, recent, presa a relatat despre trecerea întregii organizaţii locale Galaţi la PNŢ–Lambru! Cum, pe de altă parte, organizaţia de tineret a acestui partid se vădeşte destul de activă – a se vedea recentul miting pro-monarhist – este clar că problema întăririi conducerii nu se mai poate amâna prea multă vreme!...

Din Golf, ştiri bune, inclusiv pentru România

Mini-alerta de săptămânile trecute, când trupele irakiene au revenit la frontiera Kuweitului, a avut, se pare, şi un efect pozitiv: reactivarea diplomaţiei în jurul crizei cronicizate din Golf. Sub acest aspect, diplomaţia rusă a reuşit să convingă Irakul să facă un pas major, de natură a urni lucrurile din punctul mort unde se aflau de peste patru ani. Este pasul acesta este recunoaşterea solemnă şi deplină a suveranităţii Kuweitului în actualele sale frontiere recunoscute pe plan internaţional.

Desigur, aşa cum s-a reacţionat deja la Washington, pasul este foarte important, dar nu [...] suficient. În optica americană – care are, de fapt, ultimul cuvânt la ONU, azi – ar mai fi necesari încă trei paşi, fără de care actualul embargou va continua: eliberarea prizonierilor politici din Irak, scoaterea de sub blocaj a bunurilor kuweitiene din Irak şi restrângerea, sub control internaţional, a programului militar irakian. Toate trei condiţii oferă destule prilejuri Americii pentru a mai [...] noduri în papură şi a mai profita de pe urma dificultăţilor majore pe care le întâmpină azi Irakul. Dar nu este exclus ca, sub presiunea aliaţilor europeni, SUA să admită rezolvarea acestei crize încă în 1995.

O atare evoluţie în Golf ar fi extrem de profitabilă pentru ţara noastră. Cum se ştie, România are de recuperat datorii, recunoscute oficial [...] Bagdad, de cir a 1,6 miliarde de dolari! Embargoul a blocat nu numai comerţul nostru cu Irakul, care era destul de important, ci şi plata, în petrol, a acestei datorii, care echivalează cu întreaga rezervă valutară a ţării în momentul declanşării revoluţiei din decembrie 1989...

Dr. Corneliu DIDA

Mesajul P.F. Părinte Teoctist

PATRIARHUL ROMÂNIEI

adresat Parlamentului

Stimaţi senatori şi deputaţi
ai Parlamentului României,

Reformularea Articolului 200 privitor la practicile contra firii, într-o perspectivă echivocă şi indirect aprobativă ne produce mâhnire şi îngrijorare. De aceea, simţim că este de datoria noastră să ne facem ecoul şi interpretul conştiinţei moral-spirituale creştine şi româneşti şi să vă cerem, cu toată consideraţia pe care v-o purtăm, să reveniţi asupra acestei formulări care lezează învăţătura moral românească, fondată pe Revelaţia biblică despre demnitatea şi vocaţia omului ca fiinţă creată după chipul lui Dumnezeu.

Noi, românii, ne-am născut creştini pe aceste plaiuri binecuvântate de Dumnezeu iar în istorie poporul şi-a plămădit şi hrănit fiinţa sa din Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Preceptele evanghelice au fost transmise din generaţie în generaţie, de la părinţi la copii, de la sfântul altar al Bisericii şi de la cel al familiei, ceea ce a dat naştere la un mod creştinesc de viaţă fundamentat pe valorile nepieritoare ale credinţei în Hristos.

Din cele mai vechi timpuri, poporul român a moştenit şi a cultivat un respect deosebit faţă de familie, numită şi „Biserica de acasă" având convingerea că este instituită şi binecuvântată de Dumnezeu. Acest respect faţă de familie s-a concretizat în grija pentru o viaţă curată şi echilibrată în orice împrejurări, ajutorarea reciprocă a soţilor şi a semenilor, naşterea de prunci. Toate aceste valori au rămas peste veacuri trăsătura fundamentală a societăţii româneşti. Chiar în momentele de grea cumpănă, strămoşii noştri au ştiut să deosebească clar păcatul de virtute, firescul de nefiresc, normalul de anormal şi, cu înţelepciune au lucrat pentru înlăturarea răului şi promovarea binelui.

Structurile europene ne vor primi, contrar aparenţelor, în sânul lor, cu specificitatea noastră, cu identitatea noastră creştină tradiţională dacă se vrea, totuşi, un dialog şi o bogăţie de valori spirituale şi nu o unitate impusă în mod artificial.

Biserica respinge iubirea necurată pentru a proteja şi promova iubirea sfântă aşa cum este voită de Dumnezeu, Creatorul omului; respinge tirania patimilor egoiste şi fără rod de viaţă, pentru a proteja libertatea de a trăi în virtute; respinge ceea ce este împotriva firii, pentru a apăra firea umană în demnitatea ei.

În acelaşi timp este bine să se cunoască faptul că Biserica asigură mântuirea tuturor celor bolnavi sufleteşte sau trupeşte prin mijloacele ei specifice de însănătoşire.

Totodată, Biserica în calitatea sa de conştiinţă morală unificatoare a poporului român, fără a se substitui Parlamentului României, face un apel către credincioşii ei membri ai Parlamentului să promoveze acele formulări de legi care apără demnitatea omului, sănătatea morală a poporului, stabilitatea familiei şi renaşterea spirituală a societăţii româneşti.

Cu speranţa în biruinţa binelui, rugăm pe Dumnezeu să reverse asupra tuturor binecuvântarea iubirii sale dătătoare de viaţă!

† TEOCTIST
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Good morning, America!

Dreapta americană în ofensivă

***David Funderburk,** fost ambasador al SUA la Bucureşti, proeminent reprezentant al dreptei conservatoare americane, recent ales în Congresul SUA. În fotografie, alături de Preşedintele Reagan*

Dominaţia politică a democraţilor s-a dovedit efemeră. În urma recentelor alegeri, conservatorii americani au înregistrat un succes răsunător, reuşind să-şi adjudece majoritatea în ambele Camere ale Congresului. Un rezultat similar nu s-a mai înregistrat în SUA din 1946, din timpul preşedenţiei democratului Harry Truman.

După numai doi ani de guvernare, Partidul Democrat a capotat spectaculos în ciuda unor succese recente înregistrate de Bill Clinton în politica externă. Reformele interne promovate de acesta – în primul rând susţinerea aşa numitelor „grupuri marginalizate" (homosexuali, grupări pseudo-religioase şi anti-creştine etc.) – au declanşat o reacţie dură şi promptă a electoratului. Partidul Republican a înregistrat un succes puţin scontat – prin proporţiile sale – mărşând în primul rând pe criza morală în care era împinsă societatea americană. Rămâne să urmărim cum se va concretiza succesul incontestabil al dreptei americane şi care vor fi ecourile în Europa. Căci şi în spaţiul european principala sursă a tensiunilor pare a fi o generalizată şi dezastruoasă criză morală: abandonarea valorilor spirituale în detrimentul celor materiale, răsturnarea ierarhiilor firesti sau lipsa sistemelor de valori autentice.

Lecţia recentelor alegeri din Statele Unite are caracter exemplar.

•

Rezultatele parţiale ale alegerilor pentru cele 35 mandate de senatori, 435 locuri din Camera Reprezentanţilor şi pentru cele 36 posturi de guvernator.

SENAT.

Aleşi: Republicani 21; Democraţi 14.

(În plus, miercuri, un senator democrat a trecut la Partidul Republican.)

Componenţa acuală a Senatului: Republicani 53; Democraţi 47.

CAMERA REPREZENTANŢILOR

Aleşi: Republicani 226; Democraţi 199; Independenţi 1.

(Majoritatea absolută este de 218 locuri)

GUVERNATORI

Aleşi: Republicani 24; Democraţi 9; Independenţi 1.

Silviu RAREŞ

ESTE NORMALĂ HOMOSEXUALITATEA?

„...Patria – pe care n-o iubesc; Dumnezeu – în care nu cred; Biserica – în care nu intră niciodată."

Cu ochii numai la Consiliul „Europei", ignorând poporul pe care au fost chemaţi să-l reprezinte, parlamentarii români au adoptat reformularea articolului 200 Cod Penal, privind sancţionarea practicilor homosexuale. Decizia domniilor lor este încă o palmă pe obrazul creştinilor din această ţară şi încă un afront adus Bisericii creştine. „Toate recomandările Consiliului Europei se orientează astăzi spre scăderea pedepselor...", exulta în Cameră deputatul Adrian Severin, pledând pentru drepturile homosexualilor. Nu ştim cum vor evolua lucrurile în Europa, dar cel mai democratic stat din lume – SUA – a decis, indirect, şi asupra acestei chestiuni. Victoria republicanilor la recentele alegeri s-a datorat în mare măsură sprijinului dreptei americane creştine, în al cărei program se găseşte şi lupta împotriva proliferării practicilor homosexuale. „Gay"-ii americani, au intrat în panică.

Pentru cei care nu ştiu sau se fac că nu ştiu ce înseamnă pentru o societate proliferarea practicilor homosexuale, publicăm în continuare un documentat studiu aparţinând medicului american Dr. E. R. Fields. Materialul a apărut în publicaţia „Truth Tract", nr. 6/1994. Textul este extrem de dur, căci despre asemenea lucruri nu se poate vorbi eufemistic.

Reluăm, la rândul nostru, precizarea ce însoţeşte acest material: „Cele ce urmează nu se recomandă a fi citite de copii sau de persoane sensibile".

(Redacţia)

Homosexualii au adus SIDA în America
Homosexualii au răspândit hepatita mortală printre heterosexuali.

„Homosexualii în armată" – „drepturile homosexualilor" – „ei sunt peste tot şi sunt exact la fel ca noi" – aceasta este linia promovată de presa liberală. (Termenul „liberal" desemnează cercurile ideologice ale Partidului Democrat din SUA, asimilabile direcţiilor de stânga, socialiste, europene – N.trad.)

Dar este homosexualitatea cu adevărat folositoare pentru serviciul militar, şcoli şi societate? Este acest stil de viaţă la fel de dezirabil ca şi cel heterosexual?

Presa, şcolile, politicienii şi chiar unele religii susţin că homosexualitatea nu se deosebeşte de unirea dintre un bărbat şi o femeie. Detaliile şi consecinţele practicilor homosexuale au fost suprimate din orice discuţie sau dezbatere, chiar şi din cele ale Congresului, decretându-se drept de dorit a fi îngăduite aceste practici în rândul militarilor.

Care sunt aceste pericole?
Ce fac homosexualii în realitate?

SIDA a devenit epidemică mai întâi datorită homosexualităţii iar de la aceştia s-a răspândit apoi la celelalte segmente ale populaţiei. Acest flagel n-ar fi atins niciodată Europa şi America, unde în principal s-a răspândit prin practicile lor sexuale nefireşti şi neigenice. **Homosexualii "bisexuali" şi homosexualii utilizatori de droguri infectează populaţia heterosexuală cu SIDA!** Toate dovezile arată astăzi că această boală a scăpat de sub controlul oamenilor.

În pofida răspândirii ei, **liberalii persistă în a susţine că nu există nici o diferenţă între practicile hetero şi homosexuale.** Pentru a evita să şocheze populaţia normală cu modul în care această boală se răspândeşte printre homosexuali, presa pur şi simplu nu menţionează nici una dintre practicile lor abominabile.

1) **Sexul oral** este practicat de toţi homosexualii. În cele mai multe dintre aceste acte, ei înghit spermă. Sperma conţine aceiaşi germeni transportaţi prin sânge şi ca urmare, consumul de spermă expune la acelaşi risc cu a consuma sânge uman brut.

2) **Sexul anal** este practicat de 90% din homosexuali şi 2/3 îl practică regulat – afirmă în studiile lor Corey şi Holmes. Grupul studiat de aceşti reputaţi specialişti avea în medie câte **110 parteneri sexuali diferiţi şi 68 contacte rectale pe an.** În timpul contactului anal, anusul devine un loc unde se amestecă saliva, fecalele, sperma şi toţi germenii proveniţi din aceste surse. Din moment ce peretele rectal are o grosime foarte mică apăsarea asupra acestuia provoacă frecvent ruperea lui şi atingerea directă cu sângele acestor contaminaţi.

Astfel se poate transmite totodată hepatita B, o altă boală mortală transmisibilă care poate cu uşurinţă să afecteze populaţia nevinovată prin servirea hranei, (una dintre profesiile favorite ale homosexualilor fiind în domeniul alimentaţiei publice).

3) **Fisting** – este practica prin care se **introduce mâna şi/sau braţul în anus.** În practica „kinky", frecvent folosită de homosexuali, sunt folosite diferite „jucării sexuale" ca: sticle, cartofi sau chiar gerbile vii (o specie de rozătoare care produc vibraţii şi care trăieşte prin Asia şi Africa). În oraşele mari, unde homosexualii tind să formeze congregaţii, internarea acestora în spitale este reclamată adesea de urgenţe ca extragerea din anusul acestora a unor corpuri străine. Astfel de intervenţii sunt însă foarte dificile. Unii rămân mutilaţi pe viaţă, fiind nevoiţi să poarte definitiv în anus aceste obiecte!

4) **Sexul fecal** este practicat de 80% dintre homosexuali. **Ei ling sau introduc limba în anusul partenerilor şi ingerează fecale.** Jumătate din ei admit ca regulă de bază această incredibilă practică. Dr. J. Elford din Londra găsea în studiul său din 1992 că homosexualii observaţi de acesta au continuat această practică (pe care ei o numesc **„rimming"**) la acelaşi nivel ca cel rezultat în studiul său din 1984.

Această bizară, ne-europeană practică a ingerării fecalelor (e, desigur, un mod de a vorbi, pentru că nu se poate admite că această practică ar putea fi admisă ca firească în vreun loc de pe pământ, oricât ar fi de îndepărtat de „Europa" – N. trad.) **este cauza principală a hepatitelor şi infecţiilor parazitice, obişnuite printre homosexuali.** Conform unui raport al Departamentului Sănătăţii Publice din San Fracisco, 70 sau 80% din cele 75.000 de cazuri de hepatită din oraş sunt înregistrate în rândul homosexualilor.

Hepatita este puternic transmisibilă şi răspândită prin condiţiile neigienice. Ea acţionează distrugând ficatul. Populaţia nevinovată este în pericol de a se contamina hepatita infecţioasă de la homosexuali, care lucrează în mare număr ca bucătari sau chelneri în restaurante.

Autorităţile medicale numesc infecţia cronică a homosexualilor cu diverşi paraziţi intestinali **„gay bowel syndrome"**. Similar, consumul fecalelor a fost condamnat deoarece cauzează febra tifoidă, herpesul şi cancerul. **Cam 10% dintre homosexuali admit consumul deliberat al fecalelor şi/sau băutul purgativelor contaminate!**

5) **„Urine sex"** este practicat de 29 % din homosexuali, aceştia numind-o *„golden showers"* (duşuri aurii)! Aceasta înseamnă a bea sau a fi împroşcat cu urină care este o substanţă foarte toxică. Consumul de urină poate provoca moartea.

6) **Sadomasochismul** este o distracţie pentru 37 % dintre homosexuali. Aceasta înseamnă a tortura sau a fi torturat pentru obţinerea satisfacţiei sexuale. Multe decesuri survenite în oraşe cu populaţie homosexuală numeroasă au fost atribuite strangulărilor „accidentale" sau unor cauze asemănătoare în timpul unor contacte sado-masochiste. În San Francisco autorităţile medicale „interesate" au găsit necesar să ţină, contra unor sume mari, ore de sado-masochism pentru homosexuali, în care aceştia învaţă cum să strângă de gât un partener fără să-i oprească circulaţia, în speranţa că aceasta ar preveni „morţile accidentale"!!!

7) **Contactele sexuale anonime** cu străini în WC-uri sunt practicate de 41% dintre homosexuali, în timp ce 60% comit asemenea acte (cu străini) în aşa numitele „bathhouses" (în aparenţă băi publice, în realitate locuri de întâlnire pentru homosexuali, n. tr.). În timpul acestor şi aşa foarte riscante contacte cca. 64% admit să folosească droguri. Un studiu al doctorilor Corey şi Holmes din Seattle (1992) arată că un homosexual sodomizează în medie 108 bărbaţi şi înghite sperma de la 48 dintre ei, se lasă sodomizat şi ingerează feçale de la 19 parteneri. Nu este surprinzător că 10% au contractat hepatita B şi 7% hepatita A.

(va urma)

Homosexuali profanând prin manifestaţii specifice (obscenităţi, exibiţionism etc.) Catedrala Sf.Patrick din New York

Dr. E. R. FIELDS

Traducere din limba engleză:
C.Buruiană şi M. Olteanu

AGRESIUNI IDEOLOGICE ANTIROMÂNEŞTI

Una dintre cele mai bizare cărţi intrate în mâinile cititorilor români după 1989 este cea a cercetătoarei americane Katherine Verdery. Bizareria începe încă de la primele pagini: pe de o parte, statutul de antropolog al autoarei, în virtutea căruia fluturã ostentativ vreme de 18 pagini drapelul *obiectivităţii* şi, pe de altă parte, titlul lucrării sau dedicaţia acesteia. Ele intră într-un conflict ireconciliabil. Pentru ediţia în limba română, autoarea acceptă schimbarea titlului original în „Compromis şi rezistenţă. Cultura română sub Ceauşescu", iar volumul se dedică „*tuturor acelora care... au spus «NU»*". Atât titlul cât şi dedicaţia despart radical terenul cercetat în două tabere, după clasica formulă maniheistă: cei buni şi cei răi. Aici, cei care au „rezistat" şi cei care au făcut „compromisuri". Discrepanţa dintre statutul şi pretenţiile autoarei şi rezultate este ca de la cer la pământ. Contradicţia ce se arată pe copertă nu va fi depăşită până la sfârşit. Sub mantia „cunoaşterii ştiinţifice", Katherine Verdery confecţionează o carte cu teză clară.

A doua lucrare pe care o scrie despre România nu are la bază raţiuni ştiinţifice, ci motivaţii şi sugestii politice.

Katherine Verdery este cetăţeană americană – se pare de origine maghiară – actualmente profesoară de antropologie la Universitatea John Hopkins din Baltimore (Maryland). În două etape (1974 şi 1979), pe parcursul mai multor ani, face cercetări în România, în urma cărora a rezultat volumul „Transylvanian Villagers" (Săteni din Transilvania, 1982). Această carte se deschide printr-o patetică dedicaţie şi două motto-uri care caracterizează, printr-o deplasată analiză comparativă, „imaginea grupurilor etnice din Transilvania": ungurii sunt predispuşi către luptă şi răsplată, saşilor le este specifică judecata raţională, iar românilor... hoţia. Adăugând la aceste concluzii simpatia pentru Imperiul habsburgic pe care o degajă cartea şi tonul dezagreabil când vorbeşte despre *naţionalism* (chiar cel perfect îndreptăţit al românilor transilvăneni) – direcţia lucrării se vede clar.

La Bucureşti, succesul cărţii a fost minim, în ciuda insistenţelor autoarei. Specialiştii au receptat-o cu suficiente şi justificate rezerve. Autorităţile n-au intervenit în această poveste, cercetătoarea americană continuându-şi nestingherită şederea în România.

Manuscrisul celei de-a doua cărţi despre România a fost înaintat spre tipar, după mărturia autoarei, la 8 martie 1989. Cartea este actualizată printr-un fragment inclus la capitolul de „Concluzii".

Avem de-a face, ni se sugerează, cu o antropoloagă ce intenţionează să studieze cu mijloacele specifice ştiinţei sale un spaţiu cultural străin. În limbajul antropologilor, este vorba de abordarea *etics* (tipul de cercetare în care observatorul vine din afara teritoriului respectiv; în opoziţie, abordarea *emics*, este cea în care cercetătorul este un membru al zonei culturale analizate). În cazul abordărilor de acest tip, se cer lămurite două chestiuni: 1. controlul propriilor valori sau orientări axiologice: politice, culturale etc. şi maniera de a opri bruiajul acestora asupra mesajului din teren; 2. referenţii locali utilizaţi de cel care vine din afară pentru a lua contactul cu spaţiul cultural supus cercetării.

Primul aspect nu necesită multe comentarii. Autoarea avertizează în „Prefaţă" asupra subiectului cărţii: confruntările şi disputele din spaţiul cultural românesc şi *„nu cine a avut «dreptate», care interpretare este cea «adevărată» sau cine a fost mai «oportunist»"* (pag. 7). Sau, în altă parte: *„Tratez ideea naţională ca pe orice fenomen social şi ideologic, ale cărui rădăcini şi procese de reproducere socială trebuie analizate. Cred că numai tratând-o astfel «la rece» se relevă unele aspecte ale ei, care de altfel rămân ascunse"* (pag. 8).

Am arătat că pretenţia de obiectivitate se anulează încă de la copertă. Cât priveşte analiza „la rece" a ideii naţionale, lucrurile stau cu totul altfel decât încearcă să ne convingă autoarea. Analiza este una *la cald*, extrem de fierbinte pe alocuri. Katherine Verdery decretează falimentul moral al acestei idei şi tratează ca *„sarcină politică a viitorului"* reducerea ideii naţionale până la *„proporţii convenabile"*. „Proporţii convenabile" înseamnă a trece ideea în plan secund, în zona ideologiilor temporare, cu grad de valabilitate dictat de transformările nivelurilor politic şi economic. Vechiul reflex al stângii de oriunde şi oricând. *„Cel mai bun mijloc pentru aceasta* – scrie Verdery – *ar putea fi o inversare a procedurii prin care noul naţionalism politic s-a ridicat: un efort hotărât de a întrerupe discursul despre Naţiune, împletindu-l cu discursuri convingătoare despre pluralism şi democraţie"* (pag. 318). Nu mai avem nevoie de „mitul naţiunii", exclamă – în alţi termeni – cercetătoarea, pe urmele magistrului E. Gellner, starostele mondial al antropologilor de stânga.

Autoarea nu ne explică însă câteva lucruri esenţiale: de ce *„discursul despre Naţiune"* trebuie *„întrerupt"* cu discursul despre *„pluralism şi democraţie"*? Cine a decretat sau demonstrat incompatibilitatea lor? ***De ce românii, pentru a accede la „pluralism şi democraţie" trebuie să renunţe la ideea naţională?*** De bună seamă, nu cercetarea antropologică este acum în joc, ci motivaţia politică. Cercetătoarea Verdery se alătură corului ce se căzneşte să ne convingă „ştiinţific" să renunţăm la „mitul naţiunii", cor dirijat în antropologie de britanicul Gellner, cel care, în 1993, nu se sfia să declame: nu mai avem nevoie de mitul naţiunii! .

Din punctul de vedere al controlului propriilor valori, premisa de obiectivitate se dovedeşte în cazul cercetătoarei Verdery o amară iluzie.

Chestiunea referenţilor este şi mai catastrofală. Cei care o ghidonează pe Katherine Verdery prin spaţiul accidentat al culturii române se află toţi în aceeaşi tabără; „sincronişti" şi „occidentalişti", „cei buni", în ierarhia sugerată în carte: Sorin Antohi, Mihai Gherman, Andrei şi Delia Marga. Verdery vrea să fie judecătoare într-o dispută în care este parte. Nu lipseşte nici irecuperabilul bolşevic Pavel Câmpeanu. Bântuit de nostalgia tinereţii, acesta nu pronunţă nici astăzi cuvântul *comunism* – sacrosanct pentru cei de teapa lui – când se referă la dezastrul României de după '44. (Nici măcar în faţa studenţilor săi de la Facultatea Internaţională de Ştiinţe Umane.) Capul de afiş îl ţine însă sociologul de la Iaşi Mihai Dinu Gheorghiu. Pe lângă atacul asiduu împotriva lui Eminescu, „performanţa" sa maximă înainte de 1989 este contestarea valorii sociologiei româneşti şi preluarea în discursul-personal, până la anularea propriei originalităţi, a limbajului lui Pierre Bourdieu – unul dintre vârfurile de lance ale stângii în sociologia franceză. În plus, după '89, reuşeşte performanţa neverosimilă de a judeca cu aceeaşi măsură istoria sociologiei româneşti a lui T.Herseni (apărută în 1940) şi murdăria comunistă botezată „Gândirea sociologică din România", apărută în anii '70 sub semnătura lui M. Constantinescu, O. Bădina şi E. Gall. Sociologul de la Iaşi le aşează una lângă alta, comparându-le fără nici o tresărire, de parcă 1944 n-ar fi existat în istoria românilor.

Din punctul de vedere al obiectivităţii antropologice, travaliul este aşadar ratat. Autoarea nu se poate ridica deasupra opţiunilor unei tabere cu care se va identifica şi pe care o va decreta în final „cea bună". Conţinutul cărţii este viciat astfel din plecare. Procedeul ridică problema autorităţii morale a cercetătoarei Katherine Verdery.

(va urma)

Dan DUNGACIU

Anul III Nr. 17 (38)
16-30 Noiembrie 1994

PATRIARHIA ROMÂNĂ ŞI CONCORDATUL (3)

(Continuare din numărul trecut)

VI. – Art. 16 al Concordatului se referă la seminariile pentru formarea clerului tânăr, de care va avea câte unul fiecare dioceză, stând sub dependenţa exclusivă a episcopului, rezervându-se pe seama statului un amestec referitor exclusiv la extensiunea în care să se predea studiul limbii şi al istoriei naţionale „în aşa chip, să fie compatibil cu caracterul religios al acestor institute".

În acelaşi timp în Statutul pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române art. XXXIV, la insistenţa guvernului de atunci, s-a luat dispoziţia ca organizarea şcolilor pentru formarea clerului şi chiar a şcolilor pentru formarea cântăreţilor bisericeşti să se facă prin lege, cu cooperarea Ministerului Cultelor şi a Ministerului Instrucţiunii. Chiar acum s-a elaborat un proiect de lege referitor la organizarea învăţământului teologic, de către o comisie care a lucrat în Ministerul Cultelor, ca să fie prezentat Parlamentului. Prin urmare, pe când Bisericii ortodoxe nu i se recunoaşte un drept indiscutabil inerent fiinţei sale, de a-şi organiza înseşi şcolile pentru formarea clerului, pe atunci cultului minoritar catolic i se asigura prin Concordat cea mai deplină autonomie în privinţa aceasta.

Întrebăm: Este acesta un tratament de egală libertate cu protecţia Cultelor în ţara noastră?!

VII. Un caracter grav de tot are dispoziţia cuprinsă în art. XIX, paragraful 3 a Concordatului, care prevede că: „Toate şcolile Ordinelor şi ale Congregaţiilor religioase sunt puse sub dependenţa episcopului local; în consecinţă, şi ele se vor bucura de drepturi de a fixa limba de predare".

Caracterul „catolic" de ocazie al acestor şcoli, n-a fost propriu-zis *confesional*, ci regesc sau regnicolar şi nu s-a interpretat nicicând în înţelesul de proprietate a bisericii catolice. Şcolile acestea au fost totdeauna la discreţia statului, atât în ce priveşte scopul pe care îl urmăreau, cât şi mijloacele de care se serveau, promovând nu nevoile sufleteşti ale cultului catolic, ci răspândirea catolicismului printre cei de alte credinţe, precum şi maghiarizarea atât a catolicilor nemaghiari, cât şi a celor de alte credinţe. De aceea ungurii, ca naţiune, nu au nici un drept asupra acelor şcoli.

În baza legii asupra învăţământului particular, promulgată prin Înaltul Decret regal No. 3793 din 19 Decembrie 1925, art. 37: „Şcolile particulare conduse de ordinele călugăreşti şi congregaţii vor avea ca limbă de predare limba română".

Prin urmare, în toate şcolile de această categorie, limba de predare a învăţământului, oricare ar fi fost mai înainte, trebuie să fie înlocuită conform legii cu limba română.

Dar din nenorocire aceste şcoli nu au ţinut să se conformeze decât într-o măsură slabă dispoziţiilor clare ale legii.

În tot cuprinsul ţării există şcoli călugăreşti de grad secundar şi un număr considerabil de şcoli primare. În Ardeal sunt 36 de şcoli secundare, în Bucovina una, în vechiul regat 8. Dintre acestea, una singură a introdus în învăţământ limba română: şcoala civilă de fete din Sighetul Marmaţiei. Alte trei şcoli începuseră să introducă treptat limba română, ajungând până la clasa a V-a: liceul piarist şi liceul de fete „Notre Dame" din Timişoara, precum şi liceul de fete din Satu Mare, dar numai în schimbul material oferit de Ministerul Instrucţiunii.

Prin urmare, în regimul şcolilor călugăreşti legea învăţământului particular art. 37 a rămas aproape în întregime literă moartă, putând acele şcoli să-şi continue opera lor sub oblăduirea îngăduitoare a autorităţilor româneşti.

Îndată după semnarea Concordatului, printr-un decret pe care Nunciatura din Bucureşti l-a adus la cunoştinţa Ministerului Afacerilor Străine, a trecut încă la data de 28 iunie 1927 toate şcolile conduse de ordinele călugăreşti sub dependenţa şi autoritatea directă a episcopilor, cu dreptul de a fixa aceştia limba de predare a învăţământului.

Dispoziţia aceasta fiind acceptată şi în art. XIX din Concordat, în contrazicere evidentă cu legea învăţământului particular, va avea drept consecinţă că poate niciuna din şcolile călugăreşti, nu va fi sustrasă scopurilor pe care le-a servit până în prezent. Dacă s-ar ratifica Concordatul vom avea 45 de şcoli secundare în tot cuprinsul ţării, puse în serviciul unor interese contrarii marelui interes cultural al statului nostru.

Interpretarea dată de Scaunul papal, la cererea guvernului nostru, este insuficientă şi ineficace, fiindcă nu s-a cerut ceea ce era cuprins în legea învăţământului particular, ca în toate şcolile călugăreşti limba de predare să fie cea română, ci s-a cerut acest lucru numai pentru acele şcoli în care, „în momentul de faţă" au limba română drept limbă de predare, iar de acestea era una singură; şcoala civilă de fete din Sighetul Marmaţiei.

Consecinţele fatale ale acestei greşeli nu se pot aprecia astăzi în justa lor importanţă, dar putem înscrie o pagină dureroasă pentru cultura naţională în istoria diplomaţiei româneşti.

VIII. În fine, noi, episcopatul ortodox, nu putem suprima durerea sufletească că statul român a luat act şi oarecum confirmă prin Concordat, dacă s-ar ratifica, volnicia săvârşită de Scaunul papal, cu concursul monarhiei Austro-Ungare, la anul 1700, prin ruperea unei părţi a credincioşilor mitropoliei ortodoxe române din Ardeal, de la sânul bisericii lor strămoşeşti şi prin trecerea lor forţată la aşa zisa unire cu Roma.

Dar reintegrarea vechii noastre unităţi sufleteşti la sânul bisericii noastre ortodoxe, cum a fost înainte de anul 1700, precum a putut forma la propunerea marelui român Simion Bărnuţiu punctul al doilea din programul Partidului Naţional votat pe Câmpia Libertăţii în anul 1848, şi precum dl. Alexandru Vaida Voievod, actualul Ministru de Interne, în faţa primejdiei de a fi contopită biserica unită în autonomia bisericii catolice din Ungaria, a putut striga în auzul lumii româneşti cuvintele: „Să strigăm în lumea largă, că îndată ce contopirea noastră în autonomia bisericii catolice ar fi un fapt săvârşit, toţi uniţii vor trece fără preget în sânul bisericii ortodoxe române. Şi pentru a putea realiza aceasta, să lucrăm neobosiţi din toate puterile ca fapta să poată deveni vorbă îndată ce ei ar cuteza să-şi realizeze planurile autocratice. Urmărind interese mai mult particulare decât obşteşti s-au rupt antecesorii noştri din sânul bisericii surori, română din fire, română din sânge, română din limbă, care ca un liman mântuitor ne primeşte în momentul supremului pericol naţional în sânul său", tot astfel va trebui să rămână acea reintegrare a vechii noastre unităţi sufleteşti, una din aspiraţiile mari ale neamului românesc din ţara sa acum între graniţele sale naturale.

Aspiraţiile unui popor sunt mai tari decât legile sub care este nevoit să trăiască într-un timp. Şi noi, păstorii duhovniceşti ai poporului român, nu vom înceta a-i sta în ajutor, în toată bună vremea, la înfăptuirea idealurilor sale naţionale şi vom lupta din toate puterile şi prin toate mijloacele legale ca şi acest Concordat dacă ar fi ratificat, întru condiţii atât de oneroase pentru statul şi poporul român, *să fie înlăturat*..

Nu rostim aceste cuvinte din ură faţă de cultul catolic, căci biserica noastră n-a urât pe nimeni, ci a fost blândă şi toleranţă, ca însuşi Divinul ei întemeietor şi în acest duh profund creştinesc şi-a crescut şi credincioşii.

Dar am ţinut să arătăm nedreptăţile ce i se fac şi să-i afirmăm, în orice împrejurări, drepturile sale imprescriptibile.

Drept aceea, bazaţi pe considerentele aici amintite, noi episcopatul ortodox român, socotind încheierea Concordatului cu Vaticanul:

Din punctul de vedere al dispoziţiilor Constituţiei ţării, ca anticonstituţională;

din punctul de vedere al principiului libertăţii şi protecţiunii deopotrivă a tuturor cultelor, ca excepţional de privilegiator exclusiv pentru cultul catolic şi cu totul nedrept faţă de biserica ortodoxă;

din punctul de vedere al liniştii ţării, ca tulburător al păcii confesionale;

din punctul de vedere al intereselor culturale ale statului şi poporului român, ca antipatriotic,

declarăm că, declinând de la Noi orice răspundere pentru încheierea unui asemenea Concordat, ne abţinem de a lua parte la dezbaterea lui şi refuzăm să votăm proiectul de lege cu care a fost prezentat spre ratificare.

Aceasta este mărturisirea conştiinţei noastre înaintea lui Dumnezeu şi a ţării.

† PIMEN – Arhiepiscop al Iaşilor, Mitropolit al Moldovei şi Sucevei, Preşedintele Sf. Sinod
† NECTARIE – Arhiepiscop al Cernăuţilor, Mitropolit al Bucovinei
† VARTOLOMEU – Episcop al Râmnicului Noului Severin
† GHENADIE – Episcop de Buzău
† ROMAN – Episcop de Oradea
† JUSTINIAN – Episcop de Cetatea Albă
† GHERONTIE – Episcop de Constanţa
† NICOLAE – Arhiepiscop de Alba Iulia şi Sibiu, Mitropolit al Ardealului, Banatului, Crişanei şi Maramureşului
† GURIE – Arhiepiscop al Chişinăului, Mitropolit al Basarabiei
† LUCIAN – Episcop de Roman
† NICHITA – Episcop de Argeş
† VISARION – Episcop de Hotin
† GRIGORE – Episcop al Aradului, Ienopolei şi Halmagiului
† IOAN – Episcop al Armatei
† EVGHENIE PITEŞTEANU
† PLATON PLOEŞTEANU
† ILARION BĂCĂOANU
† DIONISIE TIGHINEANU
† GRIGORE L. BOTOŞĂNEANU
† TIT TÂRGOVIŞTEANU
† ANDREI CRIŞANUL
† VASILE DE RĂŞINARI
† NIFON CRAIOVEANUL

CATOLICISMUL ÎN ROMÂNIA (3)

Negativismul Papalităţii s-a revărsat asupra ortodocşilor români în năvalnice şuvoaie cotropitoare, cu intermitenţe asupra Ţării Româneşti şi Moldovei, dar aproape continuu asupra Ardealului şi Banatului, prin ţările catolice: Polonia şi cu deosebire Ungaria – mai târziu Imperiul Austro-Ungar. După curmarea ofensivei maghiare spre Apusul Europei, aceştia şi-au îndreptat expansiunea spre Răsărit şi Sud-Est, vizând Transilvania, unde întâmpină rezistenţa voievozilor români, care în final sunt biruiţi şi maghiarii ajung stăpânii acestui leagăn al daco-romanilor.

Iniţial, maghiarii primesc creştinismul ortodox de la popoarele ortodoxe cu care au venit în contact, mai ales de la românii transilvăneni, patriarhia de la Bizanţ trimiţându-le şi episcopi. Regele lor însă, Ştefan numit „cel Sfânt", căsătorit cu o catolică bavareză, înclină spre Biserica Romei şi, ascultând de „îndemnul Papei a determinat ungurii să primească botezul catolic, *pe unii botezându-i cu sila*", cum făcuse cu aproape două secole mai înainte Ţarul Boris al Bulgarilor. Papa îl răsplăteşte cu coroana regală, trasându-i *sarcina „să lupte contra necredincioşilor şi a schismaticilor"*, adică a ortodocşilor. Acest îndemn l-a făcut pe Ştefan „să-şi întindă stăpânirea cât mai departe (spre Răsărit) deşi voievodatele româneşti de la finele veacului IX au continuat să existe separat de coroana Ungariei".(41) În lupta aceasta impusă şi binecuvântată de Papă, regatul ungar devine forţa politică – uneori şi armată – de asuprire a românilor ortodocşi în vederea catolicizării lor şi, drept consecinţă inevitabilă, a maghiarizării acestora. Pe la anul 1100 *Papa „declanşează lupta împotriva ortodoxiei de pretutindeni"*. Vechile biserici de mir şi aşezăminte călugăreşti, rămase în paragină din pricina vitregiei vremurilor, sunt înlocuite cu altele noi, catolice, iar celor două episcopii ortodoxe, li se adaugă paralel două episcopii catolice.

Pe la începutul sec. XIII, Papalitatea aşează la Carpaţii de curbură, respectiv în Podişul Bârsei, cavalerii teutoni – călugări războinici – cu îndatorirea expresă *„de a apăra regatul maghiar"* contra năvălitorilor cumani, stabiliţi vremelnic în sudul Moldovei şi în Muntenia subcarpatică; de-a trece aceşti Carpaţi şi a supune pe cumani dar, mai ales, *„să facă din românii supuşi lor* cumanilor *fii credincioşi ai Bisericii Catolice"*. (42)

Dorinţa Papei de a-şi mări şi mai mult vastul spaţiu spiritual prin creştinarea cumanilor, conjugată cu cea a regilor maghiari de a înainta şi mai mult spre Răsărit, peste Carpaţi, la Dunăre şi Mare, se concretizează în atacurile teutonilor contra Cumaniei, cucerind nord-estul Munteniei şi sudul Moldovei până la Siret. Urmare a acestei cuceriri teritoriale, numeroşi saşi şi secui s-au stabilit în aceste ţinuturi, „ducând cu ei şi unii preoţi catolici pentru treburile lor duhovniceşti" şi punând astfel *„bazele celor dintâi aşezări catolice în Ţara Românească şi Moldova"*.(43) În creştinarea cumanilor este folosit mai întâi episcopul primat al Ungariei, „cuman de sânge" (Iorga, p. 26) ca „legat apostolic", urmat de un al doilea supus direct Papei. Scaunul episcopal pare să fi fost pe râul Milcov, în zona Odobeştilor, la Milcovia.

Din scrisoarea Papei de la 1234 către coregentul maghiar, cunoaştem *„atitudinea românilor din aceste părţi faţă de pătrunderea catolicismului" peste Carpaţi*. Este menţionată existenţa aici a „popoarelor valahe" creştine, „cu rituri (religioase) deosebite", cu tainele lor proprii, săvârşite de episcopi, „care ţin de ritul grecilor", numiţi de Papă „falşi (pseudo-) episcopi". Relatează de asemenea că activitatea pastorală a acestor episcopi face ca „atât ungurii cât şi teutonii" şi alţi credincioşi „catolici", care locuiesc printre valahi, *„să treacă la credinţa acestora, făcându-se una cu acei valahi, primind zisele taine de la ei şi nesocotind pe episcopul* (catolic) *al cumanilor"* (Păcuraru, p. 229).

Este mai mult decât sigur că dăinuiau aici la Carpaţii de curbură acele aşezări călugăreşti vasiliene şi audiene în care sălăşluiau episcopii autonomi cu rădăcini întinse până în a doua jumătate a sec. IV (a se vedea partea I a studiului de faţă) în necurmate legături cu episcopii din Sciţia Mică (Dobrogea). Este prea posibil ca unii dintre aceşti episcopi să-şi fi avut scaunul prin părţile Buzăului, lângă cneazul sau voievodul locului. Limba bisericească şi de învăţătură pentru maghiari, germanici şi valahi va fi fost cea latină populară, căci altminteri cum s-ar fi putut înţelege şi, mai ales, converti? Tot aşa episcopii aceştia din zonă vor fi fost însoţiţi de către preoţii monahi localnici în misiunea lor de apărare a ortodoxiei. Dar mai presus de această lucrare pastorală *va fi atras pe catolici la ortodoxie frumuseţea spirituală a valahilor noştri*: clerici, monahi şi mireni, în raport cu viaţa de atunci deja secularizată (întru totul lumească) a conducătorilor catolici de la toate nivelele cârmuirii laice şi bisericeşti.

Tocmai datorită acestei intense trăiri creştine în general şi călugăreşti în special, documentele care vor apărea peste un veac şi cele de după aceea vor consemna la Carpaţii de curbură *circa 120 de aşezări monahale din care 64 numai în zona Buzăului*. Un adevărat Athos al neamului românesc! Miezul patristic, nealterat, al vieţii spirituale s-a păstrat intact pe aceste meleaguri. De aceea, stareţul Vasile şi ucenicul său Paisie, fugiţi în prima jumătate a secolului XVIII din Ucraina fiindcă austrul uscăciunii papale bântuia cu rafale iezuite în patria lor, s-au oprit aici la Carpaţii de curbură şi s-au instruit în duhovniceştile aşezări monahale vasiliene, înmiresmate şi de parfumul filocalic al Sfântului Munte, scăldate de energiile necreate susţinute şi apărate de Sf. Grigore Palama (sec.XIV). Vasile va deveni renumitul stareţ de la Poiana Mărului, iar Paisie, sfântul Stareţ Paisie de la Neamţ şi Secu, iniţiatorul curentului paisian, cu rezonanţă în viaţa noastră spirituală.

În programul de „ofensivă" papală contra Ortodoxiei prin regii maghiari, se dă şi o *Diplomă*, tot în sec. XIII, prin care se legiferează instalarea călugărilor războinici din ordinul ioaniţilor în părţile Severinului cu dublă misiune: „să apere hotarul Ungariei de noi incursiuni tătare, dar să şi ajute regatul maghiar în expansiunea în teritoriile cuprinse între Carpaţi şi Dunăre" (Păcuraru, p. 230). Această Diplomă arată că şi aici exista o viaţă bisericească bine organizată cu centre de radiere a Ortodoxiei, cu episcopi acţionând în relaţia cu cei din dreapta Dunării, gravitând însă în jurul cnejilor existenţi în Oltenia.

În a doua jumătate a sec. XIV, şuvoiul catolic se revarsă iarăşi prin acţiunea „Papei Urban V, ajutat de regele Ludovic cel Mare al Ungariei", acţiune proprie regilor maghiari mereu doritori *să-şi întindă influenţa la sud de Carpaţi, căutând să facă acest lucru prin mijlocirea prozelitismului catolic*. Încearcă chiar reînfiinţarea episcopiei de Milcovia, *numind episcopi polonezi sau maghiari, cu scopul vădit „de a câştiga prin religie pe românii îndărătnici"*, fără însă ca episcopii numiţi să se prezinte la acest scaun şi „să se încumete a frânge cerbicia schismaticilor", adică a românilor ortodocşi (Iorga, p. 27).

Catolicii din Ţara Românească s-au bucurat de sprijinul Doamnei Clara, catolică maghiară, a doua soţie a lui Nicolae Alexandru Basarab. Papa intenţionând să înfiinţeze o episcopie la Argeş. Această episcopie a avut episcopi „de etnie unguri, păstorind însă fără să fi avut scaun aici" (Iorga, p. 66). Întâlnim, deci, titulari ai acestei catolice episcopii, ca şi a celei de la Severin, până la începutul sec. XVI, majoritatea maghiari, care însă „au stat mai mult în Ungaria", întrucât catolicii saşi şi maghiari erau puţini şi starea lor materială slabă. În aceste condiţii „nu se poate vorbi de acţiunea prozelitistă catolică printre credincioşii din Ţara Românească" (Păcuraru,

(continuare în pag. 5)

Asasinate comuniste în Bucovina

Până la construirea unui monument al holocaustului comunist în România, se impune elucidarea crimelor săvârşite de acest regim vreme de jumătate de secol împotriva acestui popor. Sunt nenumărate cazurile în care se cunosc, deopotrivă, şi victimele şi călăii. Dar cei din urmă continuă să trăiască nestingheriţi, în pofida faptului că probele existente împotriva lor sunt suficiente ca să-i azvârle în dosul gratiilor. Iată numai trei cazuri din miile de situaţii de acest gen.

Vânătoare în Munţii Dornelor. Acum 45 de ani, în ziua de 28 XI 1949, s-a declanşat marea vânătoare a luptătorilor anticomunişti din Munţii Bucovinei, prima de acest fel de pe teritoriul României şi cea mai durabilă în timp.

Din considerente de strategie militară, Mareşalul Antonescu înfiinţase unităţi militare de rezistenţă, deoarece armatele URSS se apropiau ameninţător de Nistru. Astfel, s-au constituit batalioane fixe şi unităţi mobile, în care erau încorporaţi şi militari germani. Toate aceste formaţiuni erau conduse, începând din martie 1944, de militari români. Acestea aveau ca primă misiune capturarea spionilor URSS şi a

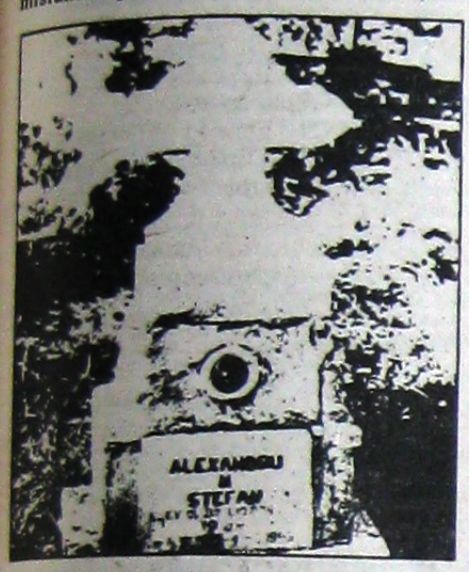

Crucea lui Ştefan Alexandru, asasinat în închisorile comuniste din Suceava

eventualilor diversionişti paraşutaţi în spatele frontului.

Batalionul Bucovina, înfiinţat în acest scop, cu un efectiv de circa 2000 de membri, l-a avut comandant pe colonelul Bătătorescu. Acestui batalion i s-au alăturat şi luptători ucraineni antisovietici. Cele trei companii ale sale au avut zone precise de acţiune: Doma, de care se ocupă în special materialul prezent, Fundul Moldovei şi Putna.

Componenţii acestora erau în cea mai mare măsură foşti militari, grupaţi în formaţiuni mobile de 2-3 până la 10-12 membri.

La 23 August 1944, dată la care ostaşii germani au părăsit aceste formaţiuni, a avut loc şi o oarecare dezorganizare a respectivelor unităţi. Rapid, s-a trecut însă la organizarea luptei anticomuniste armate, Batalionul Bucovina devenind prima unitate de acest gen din ţară. Aici au rămas mulţi militari şi ofiţeri ce nu au respectat ordinul de „întoarcere a armelor" venit de la Ministerul de Război. Luptele acestor formaţiuni au durat 15 ani, până în anul 1959, când securitatea a anihilat ultimii luptători. O parte dintre aceştia au fost arestaţi de N.K.V.D., unii fiind duşi în Siberia.

În continuarea acestor mărturii – aparţinând d-lui ofiţer (r) Constantin Dinu Vasiliu, participant la acţiunile Batalionului Bucovina – transcriem declaraţiile unui participant la acţiunile securităţii (căruia din motive lesne de înţeles nu-i putem da numele). Ulterior, acesta a demisionat din Securitate.

Faptele. La vremea serii, sub conducerea şefului Securităţii Suceava, au sosit două camioane cu soldaţi ai securităţii. Respectiva unitate militară de intervenţie, alcătuită din soldaţi de elită, a purces la executarea ordinului, înconjurând o porţiune din munţi; după care au urmat împuşcături o bună parte din noapte.

La orele 4 înspre zori, interlocutorul nostru a fost luat de ofiţerul Marici Bupţu de la locul de pază a muniţiei şi alimentelor din incinta şcolii şi dus la albia Bistriţei, pentru a definitiva rezultatele „muncii" din noapte.

În prealabil fusese confecţionat un crematoriu din crengi uscate – un fel de pat – peste care *au fost aruncate corpurile împuşcaţilor – în majoritate încă vii! – peste care au fost aşezate crengi . S-a stropit apoi cu benzină şi s-a dat foc.*

Aceasta era justiţia celui mai „umanist" partid din lume: crimă prin împuşcare şi prin ardere de vii a răniţilor!

*

În anii 1950-1955, în subsolul actualei primării din oraşul Suceava (Închisoarea Centrală de până la 1957), se practica **decapitarea deţinuţilor politici.**

Tatăl şi fratele profesorului Lucan din oraşul Suceava, arestaţi din motive politice, au auzit şi văzut scene de acest gen, în incinta închisorii, în timpul serviciului administrativ obligatoriu. Afirmaţia ofiţerului ce-i aduna din celule era: „Viaţa ta s-a sfârşit bă, de acum". Respectivii erau duşi în celule „dotate" cu despărţitoare şi orificii speciale, prin care erau forţaţi să treacă. *În acel moment li se tăiau capetele!*

Afirmaţiile martorilor sunt întărite (şi) de descoperirea celor 10 cranii, cu ocazia săpării unui mormânt în cimitirul Şcheia, în imediata apropiere a unor gropi comune.

Un fost ofiţer al U.M. de pe strada Petru Rareş ne declară: „Deţinuţii împuşcaţi în Lagărul de la Podul Iţcani (deci altă „categorie" din acelaşi loc de detenţie) erau transportaţi în cele 2-3 căruţe puse la dispoziţie de unitatea noastră şi depuşi în gropile comune săpate în zona Cimitirului Central, în perimetrul gropilor comune ale morţilor de pe linia Frontului de la Sud de satul Bosanci. **Ascunderea crimelor din lagăr se realiza prin înhumarea deţinuţilor aproximativ în acelaşi loc cu morţii de pe front, deoarece tot urme de gloanţe existau în ambele situaţii.** Militarii în termen care conduceau căruţele, la întoarcere în unitate, îşi găseau valizele făcute iar cu primul tren plecau – „transfer"! – în unităţi ale securităţii din Ardeal.

Aceste activităţi făceau parte din clasicele metodele ale Securităţii bolşevice de „ştergere a urmelor".

*

Dl. Praisner Mircea, născut la 3.07.1927 în oraşul Dorohoi şi domiciliat în Suceava, a fost arestat în 12.05.1947 de *Carol Segal*, ofiţer al Siguranţei, şi transportat la Închisoarea Centrală din Suceava.

După îndelungi torturi, a fost judecat de Tribunalul Militar Bucureşti şi condamnat la 3 ani închisoare, sub motivul: „complot împotriva statului", încadrat de justiţia comunistă la artiolele: 227, 229, 184 Cod penal. La câteva zile a fost arestat şi colegul său de clasă, Ştefan Alexandru.

Acesta a murit în închisoarea din Suceava, legat în lanţuri prinse de perete şi de pat, bătut până la epuizare.

Ce crimă făcuseră cei doi elevi? În 6.03.1947, la mitingul din faţa primăriei oraşului Dorohoi, cu ocazia aniversări a 2 ani de la guvernarea Groza, cei doi l-au huiduit pe prefect pentru că îl jignise în cuvântarea sa pe Şeful Statului, Regele Mihai. La aceste manifestări s-au raliat şi ostaşii prezenţi în piaţă. În acel moment, prefectul a plecat intempestiv ameninţând cu arestarea, fapt ce s-a şi petrecut două luni mai târziu.

Anterior acestora, în liceul Ghica – liceul celor doi elevi – fuseseră interzise toate partidele politice, activând doar secţia U.T.C., formată din evrei (majoritari în toate clasele).

Dl Praisner ne mai declară despre evenimentele din momentul retragerii armatei române din Basarabia şi Bucovina – în urma Pactului Molotov-Ribbentrop: „Datorită diversiunii, în prima fază unităţile Armatei Române au depăşit Dorohoiul, oprindu-se pe aliniamentul Văculeşti 4-5 ore, după care s-au reîntors în Dorohoi. În timpul acesta, pe străzi, evreii au scos steaguri roşii cu secera şi ciocanul, iar din unele clădiri s-au tras focuri de armă împotriva ostaşilor români izolaţi. Acelaşi fapt s-a petrecut şi la podul de la intrarea în Dorohoi, unde au fost omorâţi numeroşi militari români". Monumentul din Dorohoi atestă exact crimele acelui moment.

Dl. Praisner Mircea

Cât despre responsabilii unor asemenea atrocităţi, ei au fost „aspru" „pedepsiţi": **Carol Segal** a fost înaintat în grad la raionul Rădăuţi, criminalul **Moritz Feller** a fost avansat şeful cercetărilor penale la centrul regiunii Suceava, iar **Avram Isac** răsplătit cu funcţii înalte. Acesta din urmă beneficiază în continuare de pensia grasă de komintemist şi locuinţa selectă din Parcul Central, negând însă cu neruşinare că ar fi lucrat veodată în Securitate.

Atari specimene, care au putut împuşca oameni nevinovaţi – în satele Moara, Stroeşti etc. – nu pot însă avea curajul răspunderii...

Cercetare pe teren, documentare şi fotografii
Prof. Alexandru ZOTA, Suceava

(urmare din pag. 4)

p. 249). Prin proclamaţia de la Nüremberg din 1431, dată de domnitorul muntean Vlad Dracul la presiunea regelui maghiar Sigismund, li se îngăduia călugărilor minoriţi trimişi de acest rege, să predice; proclamaţia a rămas fără urmări (Iorga, p. 66). Sub Mircea Vodă o catedrală catolică este arsă de turci, iar o mânăstire franciscană, dărâmată (Ibidem). Oricum, în Ţara Românească, prozelitismul catolic, exercitat prin regii maghiari, este mai slab (Iorga, p. 66-68).

După întemeierea Moldovei prin reunirea diferitelor formaţiuni politice preexistente între Carpaţi, Nistru şi Mare, *Laţcu Vodă*, fiul întemeietorului *Bogdan „îngăduie activitatea călugărilor catolici în Moldova"*, face concesii celor două state învecinate, Polonia şi Ungaria, reunite tocmai atunci sub regele Ludovic cel Mare. Laţcu are astfel de comportări pentru că „trăia într-o perioadă de ofensivă a catolicismului", şi avea „interese politice" spre a întreţine bune relaţii cu Polonia. Acceptă chiar înfiinţarea unei episcopii catolice la Siret, cu episcopi polonezi, care însă niciodată nu au călcat pe la această episcopie (Păcuraru, p. 258-259). *Alexandru cel Bun*, deşi prima sa soţie era catolică, nu a încercat să vădească sprijin pentru catolici cât a trăit mitropolitul Iosif; după aceea, arată simpatie faţă de aceştia, dar nu din convingere, ci „din oportunitate", căci *catolicismul „nu corespundea convingerilor sale"* (Iorga, p. 70) ortodoxe. Cu a treia soţie însă, tot catolică, „promovează un episcop polon la Baia" (Iorga, p. 70). Acestea au fost atitudinile diplomatice ale unor voievozi moldoveni, chiar şi ale unor ierarhi, *credincioşii însă au fost întotdeauna împotriva propagandei catolice*, dovedind tărie de caracter şi ortodoxism neîntinat prin respingerea unirii de la Florenţa (Iorga, p. 85-86).

Aria, unde s-au rotit veacuri de-a rândul copitele galopante ale catolicilor – cei de la Roma sau ai statului maghiar – strivind şi oprimând Ortodoxia şi pe fiii ei, a fost Transilvania, *acţiune „patronată de papă şi de regii maghiari", aceştia „de cele mai multe ori instigaţi de papă"* (Păcuraru, p. 269). Papa Nicolae III trimite un legat apostolic în Ungaria „cu misiunea de a-l sili pe rege să alunge din ţară pe eretici şi schismatici" (Ibidem), adică pe ortodocşi, cărora, într-un rând, li se interzice cultul, zidirea de locaşuri sfinte şi participarea românilor la aceste slujbe. Neputând însă fi aplicate aceste măsuri din pricina rezistenţei ortodocşilor, papa dă ordin primatului catolic al Ungariei *„să folosească inchiziţia" împotriva românilor*, dar „să trateze cu blândeţe pe cei convertiţi la catolicism" (Ibidem, p. 270). La stăruinţele papei către Sigismund de Luxemburg, regele Ungariei (1387-1437) prin călugări franciscani, acesta ia măsuri ca ortodocşii din Transilvania de sud *„să nu poată deţine nici o proprietate, nici cu drept de nobil, nici cu drept de cneaz, decât dacă va fi cu adevărat catolic* şi va urma credinţa pe care o crede şi mărturiseşte Biserica romană, pedepsind pe cneji şi nobili cu confiscarea averilor, dacă ar îndrăzni să adăpostească preoţi ortodocşi" (Ibidem, p. 270).

Până în sec. XIV, românii ortodocşi nu erau obligaţi să plătească dijmă Bisericii catolice, cu excepţia iobagilor de pe moşiile bisericeşti. Din acest secol însă „ierarhia catolică începe să pretindă dijme şi de la români", ceea ce a dus la răscoala ţăranilor din 1437 împotriva acestui cler catolic. Din nefericire pentru ţăranii români *însă, unirea nobililor maghiari cu răsculaţii maghiari, saşi şi secui a dus la constituirea „Unirii celor trei naţiuni"*, românii fiind lăsaţi pe dinafară pentru că erau ortodocşi şi de aceea au fost socotiţi toleraţi (Giurescu, p. 240-241). Cu prilejul acestei prigoane *„unii nobili şi cneji români din diferite părţi ale Transilvaniei au trecut la catolicism"*, maghiarizându-se (Ibidem, p. 271-272). Cu toate acestea românii de rând cu clericii lor, cu cinul călugăresc şi-au păstrat credinţa, au întreţinut cu greu bisericile şi mânăstirile, începând din sec. XIII–XV, perioada de prigoană. Se adevereşte aceasta din *scrisoarea unui călugăr catolic maghiar prin care informează că „românii îşi păstrau cu sfinţenie credinţa şi obiceiurile strămoşeşti"* (Ibidem,p.272). O constatare aproape asemănătoare o face, pe la mijlocul sec. XV, şi inchizitorul Ioan Capistran, menţionând că „mulţimea românilor sunt pădureţi şi schismatici", altfel spus locuiesc în sate cu păduri în jurul lor şi sunt ortodocşi; că „românii se puteau converti foarte greu", fiindcă „îi dăscăleau" preoţii lor în frunte cu episcopul, adică acest cler ortodox. Acestui cutezător inchizitor însă îi atrage atenţia un alt călugăr catolic că *„orice încercare de convertire a preoţilor români este zadarnică"* (Ibidem, p. 276).

Pentru Transilvania, secolul XVI al reformei protestante de nuanţă luterană, calvină mai ales, a dus la „frământări deosebite şi în viaţa bisericească a ţării". Între maghiari se propagă luteranismul, calvinismul şi unitarismul, confesiuni protestante care „au dus la slăbirea considerabilă a catolicismului", desfiinţându-li-se episcopia, secularizându-le (trecându-le la stat) averile bisericeşti şi mânăstireşti, fiind alungaţi preoţi şi călugări catolici. În final *„se inaugurează o nouă eră, în care rolul de confesiune dominantă, exclusivistă şi asupritoare a trecut de la catolici la calvini. Românii au scăpat de asuprirea catolică, dar au ajuns sub cea calvină"* (Ibidem, p.475-476). Conducerea politică era tot maghiară, fără îngrădiri din partea Papei, şi ca atare cu contribuţii proprii de perfidie diplomatică întru realizarea aceluiaşi scop ca şi sub catolicii, *„adică maghiarizarea credincioşilor români"* (Ibidem, p. 481). În această perioadă, au opus o puternică rezistenţă calvinismului „preoţii şi credincioşii români" în frunte cu mitropolitul Sava Brancovici, care a dus o neîntreruptă luptă de apărare a ortodoxiei, fiind persecutat şi supus suferinţelor de mărturisitor până la sfârşitul vieţii (+1683). Pentru aceste considerente. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat ca sfânt în 1955, aşa cum ceruseră cu un secol în urmă vârfuri ale culturii şi credinţei ardelene. (44)

Binecredincioşii ortodocşi români ardeleni au rezistat şi atacurilor luteranilor, „nimicind catehismul" acestora, când a venit calvinismul, dar nesupunându-se nici acestui curent, căci *„în marea lor majoritate* (românii) *ţineau tot la legea lor veche şi se cutremurau de frică pentru sufletele lor înaintea cărticelei răspânditoare de erezie"* (Iorga, p. 170).

(Va urma)

Arhim. Ioasaf POPA

Note:

(41) C.C. Giurescu şi Dinu C. Giurescu, *Istoria românilor*, Bucureşti, fără dată, p.193;

(42) Nicolae Iorga, *Istoria Bisericii Române*, vol. I, Bucureşti, 1929, p. 26;

(43) Pr. Prof. Dr. M. Păcuraru, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, vol. I, Bucureşti, 1980, p. 225-226;

(44) *Sfinţi Români*, Bucureşti, 1987, p. 406-415.

Anul III Nr. 17 (38)
16-30 Noiembrie 1994

Mitul exterminării evreilor

În urma articolelor aparţinând istoricilor revizionişti publicate în revista noastră, numeroase au fost scrisorile cititorilor prin care ni s-a reproşat prezentarea disparată şi fragmentară a acestora. Obiecţiunea este reală. Pe fondul unei lipse acute a informaţiei asupra acestei problematici, maniera utilizată nu a fost cea mai fericită.

Am venit în întâmpinarea acestor solicitări publicând în numărul trecut un material ce-şi propunea să fixeze câteva repere cronologice esenţiale ale acestei dispute, extrem de actuală în istoriografia mondială.

Precizăm încă o dată că revista „Mişcarea" nu şi-a propus să devină o tribună a revizionismului mondial. Ne străduim doar să punem la dispoziţia cititorului român informaţii pe care alte publicaţii se sfiesc – oare din ce motiv? – să le prezinte sau să le comenteze într-un fel.

Vom continua rubrica noastră oferind începând cu acest număr o excelentă sinteză a lui Carlo Mattogno. Am ales acest material, deoarece excursul istorico-bibliografic pe care istoricul italian îl întreprinde va înfăţişa cititorului român un tablou elocvent al demersului revizionist mondial. Amplul studiu a fost publicat în faimoasa revistă franceză, „Annales d'histoire revisionniste"(nr.1, 1987). Am structurat materialul după cum urmează:

PARTEA I:

1. *„Nu a rămas nici un document, poate nici nu a existat vreodată"*

1.1 Absenţa totală a probelor documentare privind holocaustul;

1.2 Speculaţii ale istoricilor privind momentul deciziei de exterminare;

1.3 „Teze" contradictorii ale susţinătorilor holocaustului;

2. *Politica naţional-socialistă de emigrare a evreilor*

2.1 Emigrarea – soluţia reală a chestiunii evreieşti;

2.2 Refuzul ţărilor occidentale de a accepta imigrarea evreilor;

2.3 „Alle Juden aus Europa" – Proiectul Madagascar;

2.4 Nürnberg – interpretarea falsă a „soluţiei finale";

2.5 Conferinţa Servicilor Secrete germane din 20 ianuarie 1942;

2.6 Proiectul expulzării evreilor în Răsărit;

2.7 1941 – începutul propagandei occidentale despre holocaust;

2.8 Absurditatea ipotezei „exterminării evreilor";

Structura părţii a doua a materialului o vom prezenta ulterior.

(Redacţia)

1. „NU A RĂMAS NICI UN DOCUMENT, POATE NICI NU A EXISTAT VREODATĂ

- 1.1 Absenţa totală a probelor documentare privind holocaustul

Ceea ce izbeşte cel mai mult în studiul voluminoasei literaturi consacrate „exterminării" evreilor este disproporţia care există între o acuzaţie atât de gravă şi fragilitatea dovezilor furnizate pentru a o susţine. Elaborarea şi înfăptuirea unui „plan de exterminare" atât de gigantic ar fi pretins o organizare foarte complexă de ordin tehnic, economic şi administrativ, aşa cum notează Enzo Collotti: *„Este lesne de înţeles că o tragedie atât de înspăimântătoare nu a putut fi, din punct de vedere material, înfăptuită doar de câteva sute sau chiar câteva mii de oameni, că ea nu s-a putut realiza fără o organizare foarte întinsă, beneficiind de ajutorul şi de colaborarea celor mai diverse sectoare ale vieţii naţionale, practic a tuturor ramurilor administraţiei, adică fără complicitatea morală a milioane de persoane care ştiau, care vedeau, care acceptau sau care, oricum, chiar dacă nu erau de acord, tăceau şi, cel mai adesea, munceau fără să reacţioneze, aducându-şi contribuţia la angrenajul persecuţiei şi al exterminării."* (1)

Gerald Reitlinger subliniază că: *„Germania hitleristă este un stat poliţist în cel mai înalt grad, care a lăsat sute de tone de documente şi mii de martori preţioşi"*, astfel încât în cele din urmă, *„nu există cu adevărat nimic pe care acest adversar să nu-l fi încredinţat hârtiei"* (2).

La sfârşitul celui de al doilea război mondial, aliaţii au capturat „toate arhivele secrete ale guvernului german, inclusiv documentele Ministerului Afacerilor Externe, ale Armatei şi ale Marinei, ale Partidului Naţional-Socialist şi ale poliţiei secrete de Stat a lui Heinrich Himmler" (3).

Aceste arhive au fost trecute prin sită de puterile învingătoare în vederea procesului de la Nürnberg: *„Sute de mii de documente germane capturate au fost strânse în mare grabă la Nürnberg pentru a fi utilizate ca dovezi împotriva principalilor criminali de război nazişti"* (4).

Americanii au examinat numai ei 1100 de tone de documente (5), dintre care au selecţionat 2500 de documente (6).

Ne-am aştepta deci să fim acoperiţi de un val de documente stabilind realitatea «exterminării» evreilor, dar lucrurile stau cu totul altfel, aşa cum o recunoaşte Léon Poliakov: *„Arhivele deschise ale celui de-al treilea Reich, depoziţiile şi relatările şefilor săi, ne permit să reconstituim în cele mai mici detalii naşterea şi dezvoltarea planurilor sale de agresiune, a campaniilor sale militare şi a întregii game de procedee prin care Naziştii înţelegeau să recreeze lumea în felul lor. Doar campania de exterminare a evreilor, în ceea ce priveşte conceperea ei, ca şi multe alte aspecte esenţiale, rămâne învăluită în ceaţă. Deducţii şi consideraţii psihologice, povestiri de a treia sau a patra mână, ne permit să fi reconstituim dezvoltarea cu o verosimilitate considerabilă. Anumite detalii, totuşi, vor rămâne necunoscute pentru totdeauna. În ceea ce priveşte concepţia propriu-zisă a unui plan de exterminare totală, cei trei sau patru principali actori sunt morţi. Nu a rămas nici un document, poate nici nu a existat vreodată. Atât de mare este secretul cu care stăpânii celui de-al treilea Reich, oricât de lăudăroşi şi de cinici au fost ei cu alte prilejuri, şi-au înconjurat principala lor crimă"* (7).

Situaţia nu s-a schimbat de la apariţia primei versiuni a lucrării lui Léon Poliakov (8): *„În pofida marii recolte de documente naziste capturate de aliaţi la sfârşitul războiului, lipsesc exact documentele care privesc procesul formării ideii «soluţiei finale a chestiunii evreieşti» aşa că, până în prezent, este dificl de spus cum, când şi de cine anume a fost dat ordinul de a-i extermina pe evrei"* (9).

«Planul de exterminare totală» rămâne înconjurat de mister chiar din punct de vedere tehnic, economic şi administrativ: *„Geniul tehnic al germanilor le-a permis să pună pe picioare, în numai câteva luni, o industrie a morţii raţională şi eficace. Ca orice industrie, ea comportă servicii de cercetare şi de dezvoltare, precum şi servicii administrative, o contabilitate şi arhive. Mai multe aspecte ale acestei activităţi ne rămân necunoscute şi rămân acoperite de un secret incomparabil mai opac decât cel al altor industrii de război germane. Tehnicienii rachetelor şi torpilelor germane, planificatorii economiei Reichului au supravieţuit şi au predat învingătorilor planurile şi procedeele lor; tehnicienii morţii au dispărut aproape toţi, după ce şi-au distrus arhivele.*

Au apărut lagăre de exterminare, cu instalaţii rudimentare la început, care au fost perfecţionate în continuare: cine le-a pus la punct? În aceasta s-a manifestat o veritabilă măiestrie a psihologiei mulţimilor, pentru a se asigura perfecta docilitate a oamenilor destinaţi morţii: cine au fost promotorii acesteia? Tot atâtea întrebări la care nu putem da pentru moment (10) decât răspunsuri fragmentare şi uneori ipotetice (11).

Informaţii fragmentare ne permit să întrevedem rolul jucat de tehnicienii eutanasiei în exterminarea evreilor din Polonia. Dar numeroase puncte rămân încă în umbră; la modul general, istoria lagărelor poloneze este foarte imperfect cunoscută" (12).

1.2 Speculaţii ale istoricilor privind momentul deciziei de exterminare

„Dar un «plan de exterminare» sistematic presupune evident un ordin specific care, prin forţa lucrurilor, nu poate fi imputat decât Führerului. Trebuie însă să constatăm că acest fantomatic «Führerbefehl» (ordin dat de Führer) este cufundat în obscuritatea cea mai impenetrabilă.

Walter Laqueur recunoaşte: *„Până astăzi nu s-a găsit un ordin scris de Hitler în scopul de a distruge comunitatea evreiască europeană şi, după toate probabilităţile, acest ordin nu a fost dat niciodată"* (13).

Colin Cross admite: *„Nu există deci nimic de felul unui ordin scris, semnat de el, pentru exterminarea evreilor din Europa"* (14).

Christian Zentner recunoaşte: *„Nu se poate data exact momentul în care Hitler a dat ordinul – fără îndoială întocmit în scris – de a-i extermina pe evrei"* (15).

Saul Friedländer admite: *„Nu se ştie în mod precis când s-a impus în mintea lui Hitler ideea unei exterminări fizice a evreilor"* (16).

Joachim Fest recunoaşte: *„Până astăzi, chestiunea privitoare la momentul când a lut Hitler decizia de Endlösung (soluţie finală) a problemei evreieşti rămâne nelămurită, iar aceasta pentru simplul motiv că nu există nici un document referitor la acest subiect "* (17).

Absenţa totală de dovezi le permite istoricilor oficiali să dea liber curs celor mai felurite speculaţii.

După ce insinuase că *„neîndoielnic, sentinţa de condamnare la moarte a evreilor din Europa a fost semnată de Adolf Hitler în persoană"* (18), Léon Poliakov continuă: *„Tot ceea ce putem afirma cu certitudine este că decizia de genocid a fost luată de Hitler la o dată care se plasează între terminarea campaniei din Vest, în august 1940, şi agresiunea împotriva Rusiei, un an mai târziu. Contrar relatării doctorului Kersten, ni se pare mai verosimil să o situăm cu câteva luni mai târziu (decât toamna lui 1940), adică la începutul lui 1941.*

Intrăm aici într-un joc de deducţii psihologice, cele la care suntem obligaţi să recurgem pentru a da un răspuns la cea de a doua şi chinuitoare întrebare: care au putut fi factorii care au contribuit la hotărârea lui Hitler?" (19).

Poliakov afirmă prin consecinţă «cu certitudine» că decizia «exterminării» a fost luată în intervalul de timp al unui an (iunie 1940 – iunie 1941)!

Că el pune aici în mare măsură la lucru «jocul de deducţii psihologice» este demonstrat de faptul că, într-o altă lucrare, el devansează imperturbabil cu un an şi jumătate data «deciziei» fatidice a Führerului (septembrie 1939 în loc de iunie 1941): *„Programul Partidului Naţional-Socialist pretindea eliminarea evreilor din comunitatea germană; între 1933 şi 1939, ei au fost în mod metodic maltrataţi, spoliaţi, constrânşi să emigreze; decizia de a-i omorî până la ultimul datează şi ea de la începutul războiului"* (20).

Arthur Eisenbach declară în această privinţă: *„Este astăzi lucru verificat că planurile de extermiare masivă a populaţiei evreieşti din Europa au fost pregătite de guvernul nazist înainte de declanşarea celui de al doilea război mondial şi au fost apoi executate treptat în funcţie de situaţia politică şi militară europeană"* (21).

(Va urma)

Carlo MATTOGNO
Traducere de Eugenio Moroldo

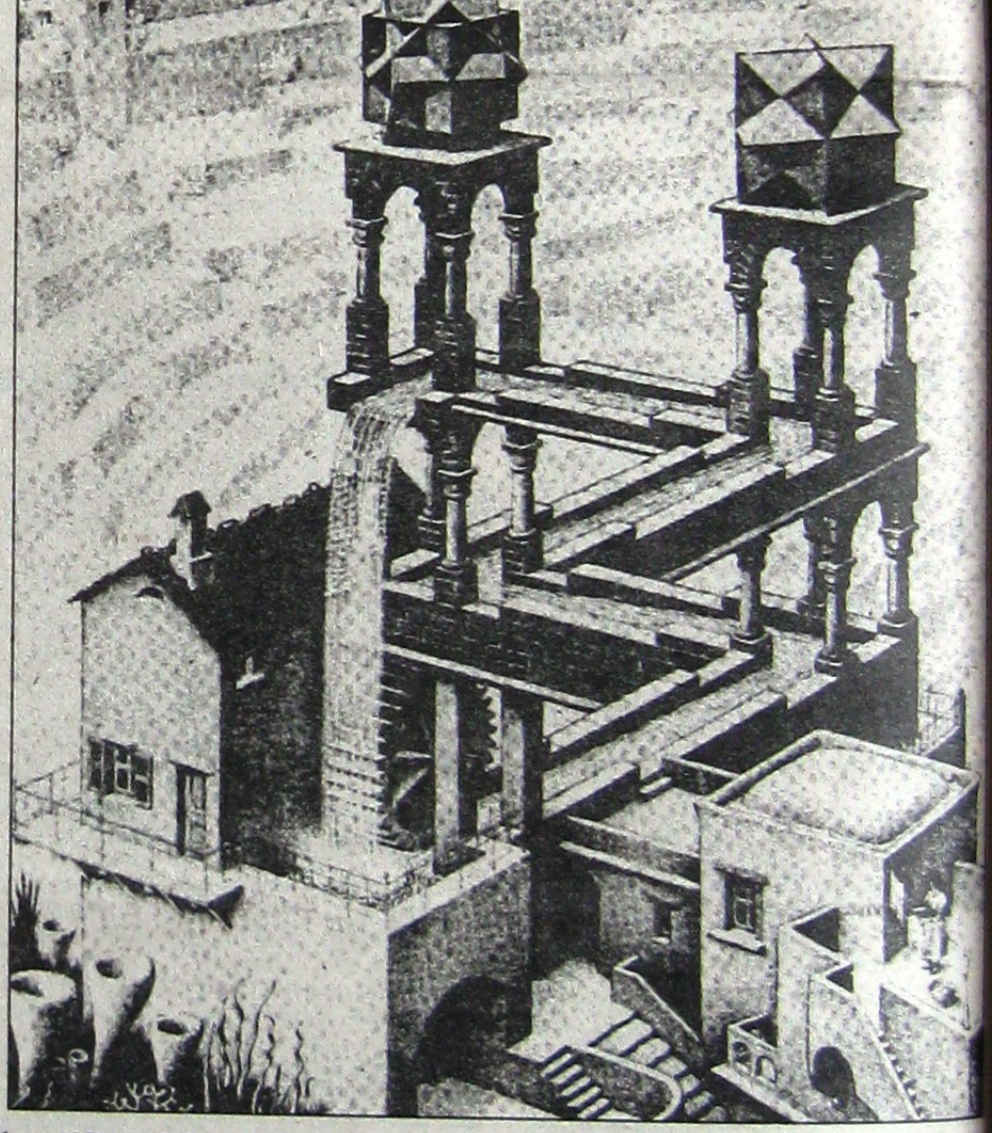

Note:

(1) Enzo Collotti, *La Germania nazista*, Torino 1973, p. 146.

(2) Gerald Reitlingen, *La soluzione finale. Il tentativo di sterminio degli ebrei d Europa 1939-1945*, Milano 1965, p. 593 (Soluţia finală. Tentativa de exterminare a evreilor din Europa 1939-1945).

(3) William L. Shirer, *Storia del Terzo Reich*, Torino 1971, P. XIII (Istoria celui de-al treilea Reich).

(4) Idem, p. XV.

(5) Werner Maser, *Nuremberg. A Nation on Trial*, New York 1979, p. 305 (Nürnberg, o naţiune în tribunalului).

(6) *Der Prozess gegen die Hauptkriegverbrecher vor dem inernationalen Militärgerichtshof Nürnberg, 14 November 1945 – 1 Oktober 1946, Veröffentlicht in Nürnberg, Deutschland 1947* (de acum înainte: IMG), vol. II, p. 169 (Procesul împotriva principalilor criminali de război în faţa curţii militare internaţionale de justiţie, 14 noiembrie 1945 – 1 octombrie 1946, publicat în Nürnberg, Germania 1947).

(7) Léon Poliakov, *Bréviaire de la haine*, Paris 1979, p. 124 (Breviar al urii).

(8) Vezi nota 10.

(9) Liliana Picciotto Fargion, *«La congiura del silenzio»*, La Rassegna mensile d Israel, mai-august 1984, p. 226 (Conjuraţia tăcerii).

(10) Prima ediţie a cărţii lui Poliakov este din 1951. În ediţia din 1979, iată ce se poate citi în cuvântul înainte: «Această ediţie integrală a *Breviarului urii* este conformă cu ediţia originală din 1951-1960. Nu este cazul să se întoducă în ea schimbări importante sau completări. Într-adevăr, cunoştinţele de care dispunem despre politica zisă «rasială» a celui de-al III-lea Reich, vizând să extermine pe evrei şi să reducă, utilizând procedee uneori asemănătoare, numărul slavilor, nu s-au îmbogăţit în mod sensibil din 1951 încoace» (p. XIII).

(11) Léon Poliakov, *Breviarul urii*, p. 208.

(12) Idem, p. 218.

(13) Walter Laqueur, *Was niemand wissen Wollte die Unterdrückung der Nachrichten über Hitlers «Endlösung»*, Frankfurt-am-Main – Berlin – Wien 1981, p. 190 (Ceea ce nimeni nu voia să ştie: controlul informaţiilor despre «soluţia finală» a lui Hitler).

(14) Colin Cross, *Adolf Hitler*, Milano 1977, p. 313.

(15) *Adolf Hitlers Mein Kampf. Eine kommentierte Auswahl von Christian Zentner*, München 1974, p. 168 (*Mein Kampf*, de Adolf Hitler. O selecţie comentată de C.Z.).

(16) Saul Friedländer, *Kurt Gerstein ou l'ambiguité du bien*, Casterman 1967, p. 92 (K.G. sau ambiguitatea binelui).

(17) Joachim Fest, *Hitler*, Milano 1974, p. 831.

(18) Léon Poliakov, *Bréviaire de la haine*, p. 124.

(19) Idem, p. 126.

(20) Léon Poliakov, *Auschwitz*, Paris (1964) 1979, p.12.

(21) Arthur Eisenbach, *«Operation Reinhard». Mass Extermination of Jewish Population in Poland*, în: Polish Western Affairs, 1962, vol.III, n. 1, p. 80.

A apărut prima carte din Colecţia

„RÂNDUIALA"

Avem plăcerea să anunţăm cititorilor noştri inaugurarea colecţiei „Rânduiala", editată de Societatea Culturală „Lamura".

Este vorba de apariţia lucrării domnului Gavrilă Filichi, „Ziua a cincisprezecea", o emoţionantă şi sinceră mărturie a unuia dintre participanţii la revolta anticomunistă din 15 Noiembrie 1987 de la Braşov. Lucrarea – singura carte consacrată deocamdată acestui subiect – conţine şi importante documente (dosarul procesului intentat muncitorilor braşoveni, recursul Curţii supreme etc.).

Domnul Gavrilă Filichi este membru fondator şi vicepreşedinte al Asociaţiei „15 Noiembrie 1987".

Colecţia „Rânduiala", îngrijită de dl Marian Munteanu, este concretizarea unui prolect mai vechi al Societăţii Culturale „Lamura". Colecţia îşi propune să ofere cititorilor mărturii şi documente inedite, studii şi cercetări, analize sociologice şi politologice consacrate istoriei şi culturii române.

Viitoarele apariţii ale colecţiei – precum şi alte publicaţii editate de Societatea Culturală „Lamura" – vor fi anunţate în revista noastră.

Petre Vălimăreanu

n. 29 Iunie 1909 – † 30 Octombrie 1994

Fiul învăţătorului Nicolae Vălimăreanu din Valea Foii şi al soţiei sale Alexandrina, fiica preotului Ion Juluca din Lereşti, a fost un demn fiu al Muscelului.

După şcoala primară din sat a urmat seminarul teologic la Curtea de Argeş şi la Constanţa, şi apoi ca student, cursurile de teologie la Facultăţile din Craiova şi din Bucureşti, unde obţine licenţa în 1934 sub decanatul cunoscutului profesor Ion Mihăiescu.

Cunoaşte Mişcarea Legionară în 1932, îi devine imediat un element foarte activ, luând parte la toate acţiunile din acel timp, cu îndemnul şi îndrumările marelui său conjudeţean din Domneşti, inginerul Gheorghe Clime, de care a rămas pentru totdeauna strâns legat sufleteşte.

Arestat la 31 decembrie 1933, este eliberat după verdictul de achitare din 5 aprilie 1934 al Tribunalului Militar din Bucureşti, în marele proces intentat Căpitanului şi celor mai de frunte legionari şi prieteni din jurul lui.

În 1934, în tabăra de la Giuleşti, lucrează alături de multe personalităţi legionare, iar în 1936 înfiinţează şi conduce el însuşi tabăra legionară din lunca Argeşului, la Călineşti-Topoloveni.

În 1937, a desfăşurat în tot cuprinsul judeţului o acţiune de pregătire a alegerilor care aveau să urmeze în decembrie.

Condamnat în septembrie 1939, a fost eliberat la „destinderea" din primăvara lui 1940. Prefect al judeţului în septembrie al aceluiaşi an, s-a menţinut cu stricteţe pe linia învăţăturilor Căpitanului. În acelaşi timp, nu a pregetat să predea cursul de religie la Liceul Militar din Cernăuţi, strămutat din Bucovina pierdută la Câmpulung-Muscel.

După falimentul din ianuarie 1940 al nevrednicei conduceri legionare de atunci, a fost din nou condamnat la 3 ani. Ieşit din închisoare, a luat calea pribegiei şi, după multe peripeţii, a încăput pe mâna Gestapoului, care l-a trimis în lagărul de muncă de la Rostock, unde şi-a găsit camarazii plecaţi pe alte căi. De acolo, în urma unui stupid „gest politic" al „comandantului" am fost cu toţii internaţi în faimosul lagăr de concentrare Buchenwald.

După capitularea României din 23 August 1944, am fost duşi la Viena, unde domnea „comandantul", numit de Hitler „prim-ministru" al „guvernului de la Viena".

Petre Vălimăreanu, inflexibil pe linia lui de credinţă, ne-a lăsat o descriere amănunţită şi cât se poate de revelatoare a modului în care „conducerea legionară" de atunci înţelegea să exercite puterea.

Ajuns apoi în Italia, Petre Vălimăreanu s-a pus imediat pe treabă. Hotărât să creeze un organ de opinie şi informaţie, în spirit autentic legionar, adresat exilului românesc, a înfiinţat VATRA, cea dintâi şi cea mai dârză publicaţie din diaspora, care – strămutată mai târziu la Freiburg – s-a menţinut peste toate dificultăţile materiale până în ziua de astăzi, cu un prestigiu inegalat.

Petre Vălimăreanu ne-a fost, timp de o jumătate de secol, şi ne rămâne un luminos exemplu de rectitudine. A respectat şi a onorat cu demnitate gradul legionar primit de la Corneliu Zelea Codreanu.

Domnul să-l odihnească în pace.

Dr.Ing. Duiliu Sfinţescu

LUMINĂ ÎN NOIEMBRIE

O scrisoare

9 iunie 1938, Jilava.

Corneliu Codreanu rememorează un vis:

"În faţa unei case, la o masă rotundă **cu faţa de masă albă**, am visat că eram eu, tatăl meu şi încă cineva; pe masă era **o singură ceaşcă**, plină cu cafea neagră. În dreapta mea era o vale mare... iar în faţă, ... drept în sus se ridica un **deal mare lutos şi pietros.**"

La un moment dat, încep „să se rupă bucăţi mari şi să cadă la vale. A căzut şi un pom verde care era acolo."

Sunt simboluri şi configuraţii cu străvezii rădăcini scripturale, cărora conştiinţa nocturnă a celui întemniţat le adaugă noi sensuri. Se ghicesc, în crâmpeiul de vis, versetele 29-31 din Luca 23:

„Căci vor veni zile când se va zice: «Ferice de cele sterpe, de pântecele care n-au născut şi de sânii care n-au alăptat.» *Atunci vor începe să zică munţilor:* «Căderi peste noi!» şi dealurilor: «Acoperiţi-ne!» Căci dacă lemnului verde îi fac aceste lucruri, ce va fi cu acel uscat? "

Visul alunecă, se întrepătrunde cu altă scenă:

Tatăl îi spune: „Bea-ţi cafeaua!"

Să fie amăreala chinurilor ce-l aşteaptă?

La îndemnul tatălui, s-a apropiat de masă, „dar chiar atunci a căzut în mijlocul mesei, peste cafea, o bucată de pământ care ardea. M-am retras şi a început să cadă pământ amestecat cu cenuşă şi tăciuni... Femeile din casă au ieşit să-şi strângă lucrurile, văzându-se în focul acesta."

Este o viziune transfigurată, aproape halucinantă a suferinţei ce va urma. Femeile sunt cele care suferă acest început de cataclism cosmic, pornit poate de la o ezitare a fiului în a-şi asuma jertfa. Scena sugerează parcă o vagă dorinţă de a părăsi locul... Aflat pe punctul de a-şi călca pe inimă, este deja prea târziu. Bulgări de foc prevestesc sfârşitul.

Într-adevăr, după ce îşi scoate mama de sub pământ, se retrage: „am scos-o şi am ridicat-o pe umeri, iar cu stânga am apucat geamantanul şi l-am luat. Şi coboram. S-a repezit tatăl meu să-mi ajute strigând «săraca, săraca!». M-am trezit."

Încolţit de îndoieli, sufletul îşi suspină în vis temerea – încercată desigur în temniţă – de a nu fi cumva doborât de greutatea sfârşitului, pe care îl presimte aproape. Atât de aproape, încât peste câteva zile, la 15 iunie, încheie redactarea testamentului.

•

Peste jertfa lui Corneliu Codreanu au trecut anii unei jumătăţi de veac. Însă amintirea sa nu a putut fi nici arsă în acid sulfuric, nici strivită cu plăci de beton. Pentru că poartă pecetea mistică a unei flăcări lăuntrice şi a unei lumini care va străluci mereu blând în mohorâtele sfârşituri de noiembrie.

C. Florea

Poşta Redacţiei

Viorel Ioniţă, SUA – Dragă prietene, îţi mulţumim pentru materiale şi pentru aprecierile la adresa revistei şi a MPR. Ne interesează mult ceea ce ne-ai trimis şi ne-ar fi de folos şi alte numere ale publicaţiei respective. Îţi mulţumim anticipat şi te aşteptăm, eventual, şi cu articole proprii.

C. Cotol, Târgu Mureş – Am primit scrisoarea ta şi te considerăm deja unul din colaboratorii revistei noastre. După cum ai putut observa, răspundem pe larg scrisorii la care te referi prin studiul masiv documentat al Pr. Arhim. Ioasaf Popa. Materialul tău îl păstrăm pentru publicare într-un număr viitor. De asemenea, aşteptăm de la tine (şi) relatări despre viaţa culturală, politică sau socială din oraşul de pe Mureş.

Prof. A. Zota, Suceava – Ne bucură creşterea audienţei revistei noastre în oraşul dvs. Vă vom trimite numărul de exemplare solicitate.

Elena Ban, Bucureşti – Vă mulţumim pentru materiale şi gândurile bune. Vom declanşa în curând o serie de articole privind sectele pseudo-creştine şi activităţile lor în România.

George Stavăr, Baia Mare – Am primit mesajul dvs. Vă mulţumim.

Cristian Florea, Galaţi – Ne bucură aprecierile tale. Cât despre „coincidenţa" semnalată, s-ar putea să ai dreptate.

A. I. Hossu, Cluj – Am primit ca de obicei cu mare plăcere sugestiile dvs. Vă mulţumim pentru atenţia cu care urmăriţi revista noastră. În ceea ce priveşte îngrijorarea dvs., vă asigurăm că ea nu este întemeiată. Poziţia noastră nu s-a schimbat şi nu se va schimba. Nimic nu-i împiedică pe greco-catolicii români să se manifeste în cadrul M.P.R.

Regretăm că nu am reuşit să ne întâlnim în august, dar vă aşteptăm oricând la redacţie.

Dan Gannon's friend, SUA – Mulţumim pentru informaţii. Materialele ne interesează, dar nu avem posibilitatea să le cumpărăm. Orice eventuale donaţii sunt binevenite.

Constantin Burlacu, SUA – Apreciem orice efort în direcţia interesului naţional românesc.

Materialele trimise redacţiei noastre nu pot fi, însă, publicate. Deşi dorim unirea tuturor forţelor naţionaliste sub semnul Mişcării, nu avem dreptul – şi nici posibilitatea – să ne asociem cu atitudini ostile creştinismului. A fi anticreştin înseamnă în acelaşi timp a fi antiromân.

Iulian Pârvu, Galaţi – Consideraţiile dvs. ne onorează. Ne vom strădui să nu vă dezamăgim nici în anul care vine. Vă mai aşteptăm.

Erată

Printr-o regretabilă eroare, articolul „Eveniment editorial 1994: Procesul lui Corneliu Zelea Codreanu" din numărul trecut al revistei noastre conţine formularea: *„Mircea Florian cu a sa «Societate şi cultură. Noua Alternativă»"*

Desigur, este vorba de cunoscutul comunist ***Radu Florian***, ideologul acestei deplorabile publicaţii.

Mulţumim

tuturor prietenilor noştri care au trimis donaţii pentru susţinerea revistei „Mişcarea". Sprijinul Dumneavoastră este esenţial pentru apariţia revistei.

Fiecare donator va primi în scris confirmare de primire din partea Direcţiei Administrativ-Economice a MPR.

Să sprijinim „Mişcarea"!

Revista "Mişcarea" poate fi sprijinită prin:
- contractarea cât mai multor abonamente;
- donaţii de sume băneşti;
- donaţii de materiale necesare activităţilor redacţionale;
- răspândirea şi difuzarea publicaţiei.

Donaţiile în obiecte

constând în materiale de birou, aparatură tehnică şi electronică (computere, fax, xerox, reportofoane, aparatură audio şi video, accesorii etc.) precum şi orice alte materiale care pot fi utilizate în activitatea redacţională se trimit prin colet poştal (sau prin intermediar) pe adresa:

Mişcarea Pentru România
Direcţia Administrativ Economică
Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1
Bucureşti, cod 78158

Publicaţia „Mişcarea" este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.

Direcţia publicaţiei „Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Redactor Şef: Dan DUNGACIU

Adresa redacţiei:
Str. Scărlătescu nr.14, Sector 1, Bucureşti Cod 78.158
Tel.: 659.45.72. Fax: 312.41.15.

Relaţii cu publicul: miercuri şi vineri orele 16.00–20.00

Sumele băneşti destinate revistei „Mişcarea" se trimit prin **mandat poştal** (sau virament) într-unul din conturile noastre bancare deschise la

Banca Română pentru Dezvoltare – Bucureşti „Unirea" (BRD–Unirea)
pe numele:
„Mişcarea Pentru România"
Cont nr. 40.729.96.133.178. (pentru Lei)
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pt. $ şi DM)
Nu uitaţi să precizaţi destinaţia sumelor expediate („Abonament", „Donaţie" etc.).

A B O N A M E N T E

Persoane domiciliate în România
Un an (24 apariţii ale revistei): 10.000 lei
6 luni (12 apariţii): 6.000 lei
Veteranii de război, foştii deţinuţi anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de **50%**. În aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

Persoane juridice române
(Instituţii, organizaţii)
Un an: 25.000 lei
Instituţiile creştine ortodoxe şi bibliotecile publice: **10.000 lei pe an.**

Abonamente pentru străinătate
Un an: 50 $ sau 80 DM

Abonamentele contractate rămân valabile indiferent de fluctuaţia preţurilor. În caz de întârziere a apariţiilor, abonamentele se prelungesc automat.

Expediaţi banii pentru abonament prin **mandat poştal** (sau prin virament) într-unul din **conturile noastre bancare** specificate în caseta alăturată. Vă rugăm să completaţi cât mai clar **adresa** la care doriţi să primiţi revista.

Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.
Tehnoredactor : Gabriela NIŢU

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile revistei „Mişcarea" nu pot fi atribuite organizaţiei Mişcarea Pentru România. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Preluarea sau reproducerea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile revistei „Mişcarea" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

„Toată educaţia generaţiei mele s-a întemeiat pe ideea naţional-creştină"

– convorbire cu dl Mihai Timaru –

– 1918 se naşte în comuna Gorneşti, jud. Mureş;
– combatant pe frontul de Răsărit, unde este decorat cu Virtutea Militară şi alte distincţii. Absolvă cursurile Şcolii de ofiţeri tehnici auto din Braşov;
– la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, este comandant cu gradul de locotenent al Companiei 73 Ateliere Mobile din cadrul Comandamentului Armatei I;
– 1945 este eliminat din armată pentru că se opune procesului de bolşevizare a Armatei Române;
– participă la rezistenţa armată din Munţii Vrancei;
– 15 ani de detenţie politică la Galaţi, Aiud, Gherla; trece prin procesul de reeducare;
– 1993 îi apare cartea de memorialistică „Amintiri de la Gherla". Are în pregătire o nouă lucrare despre rezistenţa anticomunistă din munţi.

Reporter: Credinţa în Dumnezeu şi iubirea de Neam au constituit dimensiunile fundamentale în care a crescut şi pe care le-a afirmat cu putere generaţia din care aţi făcut parte. Cum aţi ajuns dvs., domnule Timaru, să le împărtăşiţi?

Mihai Timaru: Familia! De la mama am moştenit credinţa în Dumnezeu. Tata nu era un ţăran oarecare, era printre puţinii din sat care ştiau carte. Ştia să scrie şi să citească în limba română, pe care o învăţase în tinda bisericii, pentru că pe timpul dominaţiei austro-ungarilor noi, românii, în tinda bisericii am învăţat să scriem şi să citim şi ne-am păstrat astfel fiinţa naţională. Maghiara a învăţat-o în şcoala ungurească şi – pentru că a fost în Garda Imperială de la Viena – a învăţat germana. Tata ştia să scrie şi să citească în cele trei limbi. Citea în primul rând Sf. Scriptură. După ce mergeam cu toţii duminica la Biserică şi ne întorceam acasă, îl vedeam după-amiaza stând la masă citind Sf. Scriptură şi cartea de Istorie. În toţi copiii lui a imprimat această dragoste de Ţară şi de Neam. Aşa a crescut în mine şi dragostea faţă de armată. Armata este scutul de nădejde al Ţării, garanţia integrităţii ei.

„Du-te repede înăuntru şi adu topoarele!"

Pentru viaţa românilor din sat, este semnificativ un episod din viaţa tatălui meu, petrecut înainte de Marea Unire. Tata a fost sergent în Garda Imperială; era un om sobru, aspru, dintr-o bucată, pe care toată lumea îl stima în sat. La vremea aceea, sărbătoarea Sfântului Ştefan era organizată cu mare fast. Tata era afară, în faţa casei, cu ficiorii, pe când trecea alaiul unguresc. Şi tata nu s-a sculat în picioare când a trecut alaiul cu drapelul lor; iar cel care purta drapelul s-a adresat tatei: „De ce nu te scoli în picioare când trece drapelul sfânt al ţării, valah puturos?" La care tata s-a repezit la el şi l-a lovit cu sete. Toată lumea a rămas încremenită. Iar tata i-a zis fratelui meu mai mare: „Du-te repede înăuntru şi adu topoarele!" Au intervenit jandarmii, pe tata l-au ridicat şi l-au dus la Târgu Mureş unde l-au condamnat şi l-au dus la Vatz, lângă Budapesta, unde este o închisoare mare pe care eu am mers s-o văd când am intrat cu Armata Română în Budapesta.

În plus, aici în Ardeal, în perioada de după Război, se ducea o puternică activitate culturală, patriotică, mai ales că sub dominaţia austro-ungară se încercase deznaţionalizarea noastră. Societatea Culturală ASTRA, fiinţând încă înainte de Marea Unire şi care ţinea trează spiritualitatea românească şi avea în cadrul ei şi Societatea Tinerimea Română, pregătea piese de teatru, conferinţe de istorie.

Sigur că nici generaţia dumitale, nici a fiului meu sau a nepotului meu nu aţi avut parte de o copilărie şi o tinereţe atât de frumoase. Partea materială nu conta, ci dimensiunea spirituală ce ne era cultivată.

Rep.: Cum au funcţionat aceste repere – credinţa în Dumnezeu şi iubirea de Neam – în manifestările generaţiei dvs.?

M. T.: Din '38 ungurii începură să agite şi mai intens problema revizionistă. Noi, cei tineri, eram conştienţi de asta. Răspundeam prin manifestări culturale, arătând care este originea noastră şi cine sunt adevăraţii stăpâni pe aceste meleaguri.

Rep.: Dar în '40 aveam să pierdem Ardealul de Nord şi Basarabia...

M. T.: Pierdere resimţită cu atât mai dureros de noi, cei înrolaţi voluntar în Armata Română, pentru că a trebuit să cedăm aceste teritorii fără luptă...

Ţin minte când ne-am retras din Basarabia. În Iaşi se trăgea în noi! Erau evreii cei care trăgeau. Iar evreicele huiduiau şi scuipau Armata Română!

Rep: Retragerea n-a fost însă ultimul cuvânt al Armatei Române!

M. T.: În momentul în care s-a declanşat războiul din Răsărit, a fost un entuziasm general. Este o mare minciună să se spună că am fost târâţi în acest război. În sufletul nostru era speranţa că participarea noastră la război va determina readucerea Basarabiei şi a Ardealului de Nord la patria mamă.

Efortul nostru până la Nistru era astfel justificat de drepturile noastre de a recuceri un pământ care ne aparţine. Dar se punea problema totodată de luptă împotriva comunismului, din punct de vedere ideologic. Sigur că şi în armată existau oameni de diferite convingeri, dar ei nu şi le manifestau. Armatei aşa i se şi spunea, „Marea Mută", pentru că ea nu vorbea, ea executa. Şi dacă interesele obligau ca Armata să meargă până în iad, atunci ea se ducea până în iad. În această cruciadă împotriva bolşevismului nu am văzut militari, cadre militare care să dezaprobe războiul din Răsărit.

Tineretul crescut şi educat în spiritul acesta de luptă împotriva comunismului, îmbrăţişând cariera militară, sigur că ei nu vor uita educaţia pe care au primit-o – majoritatea! – în „Frăţiile de Cruce", completată cu educaţia de acasă, din şcoală, din Biserică.

Rep.: Educaţia legionară era o educaţie naţional creştină...

M. T.: Da, şi acesta a fost gândul care i-a îndemnat în toate luptele care s-au dus, şi în Crimeea, şi la Stalingrad... peste tot – că trebuie să mergi până-n vizuină ca să distrugi duşmanul roşu. Comunismul era duşmanul de moarte al poporului român. Eminescu zice: „Cotropirea rusească se aseamănă cu un nor de lăcuste care când se abate asupra ţării nu rămâne decât jale şi pustiu. Rusul vine azi în numele umanitarismului, mâine al pan-ortodoxismului... şi răspoimâine cine ştie în numele cărei idei măreţe va veni... El nu urmăreşte decât un singur scop, dezagregarea noastră ca neam şi integrarea noastră în masa slavă..." Deci indiferent că e Petru cel Mare, Stalin, Gorbaciov sau Elţîn, ei nu vor renunţa niciodată la ideea de a ne integra în masa slavă. Toată educaţia generaţiei mele s-a întemeiat pe ideea naţional-creştină şi pe realitatea că ruşii au fost şi vor fi întotdeauna un pericol pentru noi – şi aşa ar trebui să fie şi pentru generaţiile care vin. Eu nu spun să nu avem relaţii cu ei etc., dar nu noi să fim slugile lor şi ei să fie stăpânii noştri! Noi avem o istorie, noi am

Pe front

contribuit la patrimoniul spiritual al omenirii. N-am dus lipsă, şi nu a trebuit să împrumutăm nici pe Eminescu sau Aurel Vlaicu, dr Paulescu, Coandă sau Mircea Eliade... Noi am avut totdeauna resurse, pentru că avem rădăcini puternice, iar „din stejar, stejar răsare". Această rădăcină din care ne tragem şi care este originea noastră daco-romană şi mai ales dacă şi-a întins rădăcina de la Nistru pân la Tisa, pân la Dunăre şi Mare.

Aşa am crescut noi şi aşa am luptat şi după aceea, după 23 august, când s-au întors armele, când nu ştiu care ar fi fost soarta noastră dacă am fi luptat mai departe alături de nemţi... Am, desigur, punctul meu de vedere în legătură cu asta.

Rep.: Care erau raporturile dintre Armata Română şi cea Germană în efortul comun pe frontul de Răsărit?

M. T.: Erau cât se poate de normale. Nu se vedea o tendinţă de subestimare la Armata Germană. Ei nu prea au fost de acord cu verdictul de la Viena. Nemţii vroiau România întreagă. Şi din punct de vedere economic, şi din punct de vedere militar. Ei au înţeles ce valorează soldatul român!

Rep.: Dvs. v-aţi remarcat în aceste lupte. Ştiu că aţi fost decorat chiar de Mareşal după încheierea luptelor de la Odessa. Redaţi, vă rog, acest moment.

M. T.: La ceremonialul de decorare era aghiotantul lui Elefterescu, cel care punea decoraţia în piept, iar Mareşalul Antonescu strângea mâna militarului. Îmi vine rândul şi mie. Erau mulţi care urmau să fie decoraţi, dar nu s-a oprit decât în dreptul meu. Şi mă întreabă: „De unde eşti, tinere?" „Sunt din Ardealul cedat. Părinţii mei au rămas pradă batjocurii hortiste, iar eu am venit aici să lupt ca voluntar pentru pământul sfânt al lui Ştefan cel Mare, cu credinţa şi cu dorinţa de a lupta şi pentru dezrobirea satului meu natal, de pe valea Mureşului." Mareşalul s-a uitat la mine, m-a bătut pe umeri şi a scos o carte de vizită spunându-mi: „Uite, primeşte această carte de vizită, poate o să ai nevoie de ea." Am mai rămas câtva timp pe front, apoi ne-am întors acasă, la Braşov. Aici se anunţa admiterea în şcolile de ofiţeri. M-am hotărât să mă duc şi eu la şcoala de ofiţeri tehnici auto, care tocmai se înfiinţase, odată cu modernizarea armatei. Erau 1200 de candidaţi la 50 de locuri. Mi-am cerut permisiunea de la regiment – eram alintatul regimentului 41 Artilerie de la Braşov. Era întâi vizita medicală. Eu m-am dus în ţinută militară, cu toate decoraţiile pe care le aveam. Fusesem propus şi pentru Crucea de Fier în Germania, care îmi sosise între timp. Urmau probele fizice care erau foarte pretenţioase, unde am fost respins.

Atunci mi-am adus aminte de cartea de vizită a Mareşalului şi am făcut un memoriu. A dat un decret prin care eram admis în Şcoala de ofiţeri, iar la plecare mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a spus „Să te faci ofiţer brav!". Lucrurile astea sunt emoţionante pentru mine şi acuma.

Era vorba de onoarea de ofiţer român!

Rep.: Pornind de la acest episod cu Mareşalul Antonescu, aş dori să vă întreb cum aţi reacţionat în ziua de 23 august?

M. T.: Eu atunci, la 23 august, am plâns... Alţii râdeau, erau entuziasmaţi, mă întrebau de ce plâng. „Abia acuma, am zis, ne aşteaptă suferinţa şi necazurile."

Când am întors armele, am cerut să fiu trimis pe front în regimentul care opera în zona Tg. Mureş, pentru că am dorit din tot sufletul să fiu primul soldat român care eliberează satul meu. Şi Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea, căci într-adevăr m-am dus şi am luptat cu toată inima.

Unitatea la care trebuia să mă prezint după ce-au ocupat Târgu Mureşul – pentru că aşa făceau ruşii, „eliberatorii", românii eliberau localităţile şi apoi veneau ruşii şi-i scoteau pe ei afară şi se purtau ei ca nişte cuceritori – era o unitate sovietică. În satul meu se dădeau lupte când am ajuns eu, trupele ruseşti erau acolo, dar poziţiile importante erau ocupate de trupele ungureşti. Hărţile lor nu erau corecte şi eu le-am arătat traseele corecte pe unde ne puteam strecura să-i surprindem pe unguri. Şi am eliberat satul.

Pe mama am găsit-o biciuită de un ofiţer ungur! Armata Română nu s-a comportat aşa! Chiar eu fiind în misiune la Budapesta, am scos o fată, o unguroaică de 18 ani din mâinile ruşilor. Era vorba de onoarea de român; mai mult, de ofiţer român! Ofiţerul ungur mi-a lovit mama cu piciorul şi-a plesnit-o peste faţă cu cravaşa! Aşa am găsit-o eu pe această sfântă mamă care a adus pe lume 16 copii! Iar eu puteam să dau foc Gorneştiului. Dar tata o zis aşa: „Măi, la omenie se răspunde cu omenie şi la neomenie tot cu omenie se răspunde, ca să te deosebeşti de ăl care-o fost neom cu tine! Tu duci acolo, la ei, să nu-ţi baţi joc de muierile şi de fetele lor, aşa cum au făcut ei aicea!"

Deci am dezrobit satul, m-am prezentat apoi la unitatea mea pe care am comandat-o: Compania 73 Atelier mobil din cadrul Armatei I comandată de gen. Macici, pe care l-au luat apoi şi l-au condamnat ca şi criminal de război şi a murit apoi în puşcărie la Aiud... 46 de

ofiţeri superiori şi generali care au fost în conducerea acestei mari unităţi au murit la Aiud şi prin alte închisori pentru că au luptat împotriva bolşevismului, au luptat pentru Basarabia.

M-am întors la Roman. Începuse aşa-zisa democratizare a armatei, prin elementele sosite în cadrul detaşamentului Tudor Vladimirescu...

Cu credinţă în Dumnezeu şi cu onoare nu poţi fi niciodată înfrânt.

Rep.: Era începutul bolşevizării şi dezintegrării Armatei Române!

M. T.: ... Eu, cu convingerile mele, nu am putut să suport propaganda asta care se făcea pentru demolarea tradiţiei noastre militare şi naţionale. Am intrat în conflict cu aceste elemente şi la o şedinţă de „democratizare" ţinută la Casa Armatei, colonelul Ciubotaru împreună cu colonelul Ortinsky din divizia Tudor Vladimirescu, „politicul" Corpului 4, făcut din subofiţer colonel, au spus că a fost un act de trădare lupta noastră pentru Basarabia, că Basarabia nu a dorit realipirea la patria mamă. Şi atuncea eu n-am mai suportat şi m-am ridicat, zic: „Dvs. aţi fost pe frontul de Răsărit?" „Am fost." „Ce aţi comandat?" „Am comandat un batalion." Şi în noaptea de 21-22 iulie '41, când s-a ordonat trecerea Prutului? Dvs., care am impresia că v-aţi născut cu convingeri comuniste, de ce nu v-aţi aşezat în faţa trupei să ziceţi: „Treceţi peste trupul meu, dar eu nu voi accepta să lupt împotriva convingerilor mele!" Şi veniţi acuma şi spuneţi că Basarabia nu-i pământ românesc, când cetăţile lui Ştefan cel Mare sunt acolo!"

Asta a fost sentinţa mea.

Am fost chemat să-mi retrag afirmaţiile, n-am acceptat, am fost scos afară din armată.

Rep: Astăzi, tinerii se află în situaţia de a lupta cu „duşmani" mult mai perfizi, ale căror arme ţintesc în primul rând acele valori fundamentale în care dvs. v-aţi format: credinţa creştină şi iubirea de Neam.

Care credeţi că trebuie să fie astăzi atitudinea tinerei generaţii?

M. T.: Trebuie să mergeţi numai pe drumurile indicate de onoare, să purtaţi lupta cu cinste, căci decât să învingi printr-o infamie mai bine să cazi pe drumurile onoarei. Cu credinţă în Dumnezeu şi cu onoare, nu poţi fi niciodată înfrânt.

A consemnat **Călin CÂMPEAN**